

MARTINUS CENTER KLINT

VERDEN AKTUELT
2020

I EN TID MED FORCERET UDVIKLING

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

I EN TID MED FORCERET UDVIKLING

2020 er startet med en coronakrise, der forenede verden i kampen mod en virus. En kamp, der samtidig lammede meget af økonomien, international udveksling og sociale og kulturelle sammenkomster. Kontrasterne og polariseringen i politik og kulturelle værdier er blevet tydeligere, og mange bringes til eftertanke med hensyn til værdier om meningen med livet, miljøspørgsmål, forholdet til dyr og vores helbred. Mange i vores tid er også i stærke, personlige kriser, der direkte relaterer til køn, familieliv, ensomhed og livsstil. I løbet af ugen sætter vi disse spørgsmål i kosmisk belysning.

Vi mødes hver dag i foredragssalen kl. 11, hvor vi ser de herunder beskrevne videofilm. Derefter fortsætter vi ud i grupperne, hvor vi taler om videofilmenes emner, set i et kosmisk perspektiv med baggrund i dette kompendiums tekster.

DAGSOVERSIGT

Mandag

Michael Greger om pandemier side 3

Tirsdag

Yuval Harari om vor tids eksistentielle udfordringer side 8

Onsdag

Kønsdysfori og transseksualitet side 13

Torsdag

Mandefald – om krisen i mænds rolle side 20

Fredag

Vegetarisme i coronatider side 27

Til hver dag læses udvalgte tekster, som er valgt for at sætte filmene ind i et kosmisk perspektiv. Derudover er der spørgsmål, som har til formål at inspirere og vække til eftertanke og uddybende forståelse i gruppesamtalerne. Spørgsmålene er derfor oftest åbne og har ikke færdige svar.

Mandag:

Michael Greger om pandemier.

Præsentation: Engelsk tale, danske undertekster, 32 minutter.

Videoen er første halvdel af et meget relevant foredrag, som dr. Michael Greger holdt om pandemier allerede i 2008. Baseret på hans viden inden for epidemiologi beskriver han her en stærk forbindelse mellem epidemier, og hvordan mennesket gennem evolution i stigende grad har levet af opdræt og industrialisering af dyr som kødproducenter. Ifølge hans forskning er fremkomsten af pandemier direkte forbundet med voksende stordrift og uetisk dyrehold.

Tekster fra Det Tredje Testamente:

Moralsk uddannelse: artikel fra Artikelsamling 1

Primitivitet og overtro, 4. kapitel: fra småbog De levende væseners udødelighed

Moralsk uddannelse

10.1 Vi er ved at opleve vor moderne civilisations undergang og skabelsen af en ny kultur

“Moralsk uddannelse” er et emne, alle i særlig grad kan have brug for. Vi befinder os midt i en periode, hvor vi er i færd med at forandre os fra en kultur til en anden. Hver kultur har sin særlige moral, sine særlige forskrifter, som efterhånden bliver udlevede, bliver forældede, hvorved samme kultur degenererer og går til grunde. Vi har således gennem historien set, den ene kultur efter den anden gå under. Og nu er vi ved at opleve vor egen moderne civilisations undergang. Vi er ved at gå fra den gamle kultur og ind i en ny. Denne nye kultur er begyndelsen til det “rigtige menneskerige”. Vi forandrer os stadig fra den ene dag til den anden. Naturen bliver efterhånden vor eneste og mest sande læremester. Naturen viser sig nemlig at være bevidsthedsenergi, afslører en intelligensmæssig påvirkning af, eller henvendelse til os, der langt overgår den påvirkning, vi ellers er ude for fra vore medvæseners side, og bliver således den eneste virkelige og sande præst. Og jo før man kommer til forståelse af, at der gennem naturens umådelige kræfter og virkemidler afsløres planmæssighed eller intelligens, desto bedre er det, thi desto før kommer man til erkendelse af, at der eksisterer en Guddom bag det hele, thi intelligens kan umuligt eksistere uden at være identisk med en egenskab ved et levende væsen. Udviklingen af denne erkendelse befordres altså af den daglige oplevelse af lidelse, sorg og ulykke såvel som af velvære, glæde og lykke i forbindelse med teoretisk undervisning og vejledning fra erfarne ældre medvæsener i livet. Og det hele bliver således tilsammen en eneste stor “moralsk uddannelse” af væsenerne.

10.2 Den, der vivisekterer dyr, mangler medlidenhedsevne, er en sinke på det følelsesmæssige område

Denne “moralske uddannelse” er stærkt forceret i vore dage. Stærke lidelser eller ulykkelige skæbner er nemlig det samme som koncentreret eller fortættet udvikling. Når et dyr er ude for vivisektion, f.eks. når et menneske skærer et lille stykke af dets hjerne for at se, hvorledes dyrets bevidsthed reagerer i en sådan situation, så får dyret igennem denne forfærdelige lidelsesproces mange livs lidelser koncentreret på et øjeblik. Dette vil altså igen sige, at nævnte øjeblik giver dyret en følelsesudvikling, som det på normal måde skulle have været mange liv om at opnå. Men dette er naturligvis ikke noget forsvar for vivisektoren og kan aldrig i noget tilfælde fritage ham fra ansvaret for sin blodige håndtering. Denne viser i høj grad,

at han mangler følelsesudvikling, hvilket vil sige medlidenhedsevne. Han er en sinke på dette specielle område. Men når han er en sinke i nævnte område, må han jo selv have en forceret udvikling i samme område for at bringe dette op på højde med den standard, hans intelligens allerede repræsenterer. Men da ingen kan komme til at høste andet end det, de sår, må vivisektoren jo først "så", hvilket vil sige udløse de årsager, hvis virkninger kan blive identiske med den for ham absolut nødvendige forcerede udvikling af medlidenhedsevnen. Og dette kan altså kun ske ved, at vivisektoren netop vivisekterer, lemlæster eller piner andre levende væsener. Herved udløser han energier i sin egen skæbnedannelse, der før eller senere under en eller anden form vil blive en tilsvarende "vivisektion", lemlæstelse eller lidelse i hans egen organisme, og efter hvilken lidelse hans medlidenhedsevne er ført frem til den for hans intelligensstrin gældende normale følelsesstandard.

Udviklingen af de levende væsener kan således være stærkt forceret og former sig da som stærke lidelser og ulykkelige skæbner; og den kan være dråbevis, være ganske svag og umærkelig, og giver da en næsten sorgfri og tilsyneladende lykkelig tilværelse. I første tilfælde opnår væsenerne et umådeligt fremskridt i ét liv, medens de i sidstnævnte tilfælde kun kan opnå det samme fremskridt gennem sekler af tid.

10.3 Menneskene bliver mere og mere opdelt i to kontrastmæssige grupper: de antimilitaristisk indstillede og de militaristisk begejstrede

Med hensyn til de jordiske mennesker, da er de i stor udstrækning underkastet forceret udvikling. Svære dønninger af lidelser behersker store dele af jorden. Mange lande beherskes af oprør, revolutioner og krig, af naturkatastrofer, oversvømmelser og misvækst; medens atter andre lande eller egne beherskes af mere rolige og direkte fredsudviklende tendenser eller forhold. "Dommedagens" adskillelse mellem "fårene" og "bukkene" er således stærkt i færd med at komme til syne. Menneskene bliver mere og mere fordelt eller koncentreret i to skarpt kontrastmæssige grupper, nemlig de antimilitaristisk indstillede og de militaristisk begejstrede, hvilke to grupper henholdsvis også kan udtrykkes: internationalismens forkæmpere og nationalismens særlige dyrkere. Den første gruppes væsener har altså igennem deres tidligere liv udlevet de militære idealer og dyrkelsen af nationen og føler derfor nærmest mental kvalme ved at komme i berøring med sligt. De vokser mere og mere frem til det guddommelige ideal og verdensfredens sande fundament, nemlig dette at sætte den samlede jordiske menneskeheds velfærd over nationens. De udvikler kollektiv uselvished, hvilket vil sige opfyldelsen af den realitet, der for nationens "frelse" og sluttelige urokkelige velfærd betyder det samme, som den personlige uselvished betyder for det enkelte individs "frelse" eller indtræden i den sande lykkeitilstand.

Den anden gruppes væsener har altså ikke endnu udlevet de militære idealer. De har endnu det dræbende princip i deres helteglorie. De er besjælede af kollektiv selvished, hvilket vil sige, at de sætter "fædrelandets" interesser over alt andet, ganske uden hensyn til hvor meget disse interesser så end måtte skade den internationale velfærd, ganske ligegyldigt hvor megen undertrykkelse, død og lemlæstelse, sorg og nedværdigelse disse så end måtte bringe over andre nationer, andre folk, andre "fædrelande". De bringer deres nation til at leve efter mottoet "enhver er sig selv nærmest" og gør derved krigen til højeste ideal. Og målet for al energiudløsning bliver således skabelsen af de bedste og mest raffinerede mordmaskiner og drabsmetoder, så "fjenden" over for disse kan være mest mulig forsvarsløs.

10.4 "Dommedag" er ved at gå ind over jorden: "Fårene skilles fra bukkene"

Hvis man nu går ud fra kernen i den virkelige kristne moral, "vend den højre kind til, når du bliver slået på den venstre", "det et menneske sår, det skal det høste", "stik dit sværd i skeden, thi hver den, som ombringer ved sværd, skal selv

omkomme ved sværd”, så behøver man ikke at være særlig udviklet eller begavet for at se, hvilke af de to grupper der er længst fremme i moralsk udvikling eller har nået den største position i opfyldelsen af den kristne religion. Man behøver ikke at være ret gammel af år for at se, at den første gruppe er “fårene ved den højre side”, og den anden gruppe er “bukkene ved den venstre side”. “Dommedag” er således nu ved at gå ind over jorden. “Fårene skilles fra bukkene”. Denne adskillelse finder for størstedelen sted, umærkeligt for individet selv, igennem reinkarnationen. Hvis De er en stor tilhænger af krig og militarisme, da vil De i Deres næste inkarnation fødes i lande, hvor De kan få udløsning for denne Deres interesse, ligesom De, hvis De har en stor forkærlighed for de modsatte tendenser, fødes i lande, hvor disse interesser kan komme til at udfolde sig. Og således går det til, at nogle nationer i særlig grad mere og mere bliver befolket med glødende tilhængere af våbenmagt, får statsoverhoveder, førere eller politikere, der i særlig grad er sværdets, krudtets og dødens tjenere, og som i særlig grad begunstiger og ærer de af deres undersåtter, der er bedst egnede og mest lydige i at gå det samme ærinde. Og det er det samme adskillelsesprincip, der bevirker, at der er andre lande, der mere og mere bliver befolket med væsener, der for længst, hovedsageligt i tidligere liv, har udlevet krigen og derfor i deres nuværende liv har medfødt evnen til at forstå dens sande primitive natur, og kan som følge heraf kun arbejde i fredens, hvilket vil sige i antimilitarismens tjeneste, kan kun acceptere en fredelig løsning af alle nationale, internationale og private interesser. Og jordens befolkning kommer således til mere og mere at fremtræde i de her nævnte to store hovedgrupper: “fårene” og “bukkene”. Hvad bevirker nu denne adskillelisesproces, hvad nytte er den til? – I den kosmiske iagttagelse viser nævnte adskillelisesproces sig som en meget stor faktor i menneskehedens “moralske uddannelse”. Uden denne faktor ville skabelsen af en virkelig verdensfred være en umulighed. Den bebudede “ny himmel” og “ny jord” ville aldrig nogen sinde kunne blive en kendsgerning. Nævnte “ny himmel” og “ny jord” er jo ikke en ny jordklode eller en ny himmel, men er derimod henholdsvis en ny af kærlighed gennemsyret mental tilstand mellem menneskene, udelukkende hvilende på “den hellige ånd”, og en på samme kærlighed og ånd baseret administration af de fysiske samfundsforhold og verdensgoder.

10.5 “Fårene” er de fredsvenlige. “Bukkene” mangler endnu lidelseserfaringer

I den kosmiske verdensplan står lidelserne som udgørende det eneste middel, ved hvilket visdommen kan blive til kendsgerning. Lidelserne giver de bedste og mest dybtgående erfaringer. Erfaringer er det samme som kundskab. Kundskab er igen den faktor, på hvilken al fuldkommen skabelse urokkeligt hviler. Hvor kundskaben mangler, flourer disharmonien. Og da kulminationen af disharmoni er krig, lemlæstelse, er undergang og “helvede”, bliver det her synligt, at “fårene ved den højre side”, hvilket vil sige den fredsvenlige og antimilitaristisk indstillede gruppes væsener har oplevet erfaringerne for krigens og det dræbende principis tåbelighed, derfor deres venlige indstilling til antimilitarismen eller antipati for brutale blodige afgørelsesmetoder. Men når de har fået denne mentale indstilling, behøver de jo ikke mere at deltage i livets egen undervisning og demonstration af det dræbende principis sande natur og virkemidler, behøver ikke mere selv at blive lemlæstede for at vide, hvad lemlæstelse er. Og hvad er da mere naturligt, end at naturen her handler lige så logisk, som den gør i alle andre forhold, og skiller disse væsener ud fra de væsener, der endnu personligt må rammes af krig eller blind magtudfoldelse for at erfare dens tåbelighed. I modsat fald ville disse væsener jo kunne risikere yderligere at blive ramt af lidelserne og til ingen verdens nytte, idet de erfaringer, det er lidelsernes formål at udløse, jo allerede i forvejen er i disse væseners mentalitet som personlig oplevelse. Men i livet eller naturen kan intet unyttigt ske, og væsenerne rykker da automatisk ud af lidelsen, alt efter som de får tilegnet sig dens erfaring på en så dybtgående måde, at den bliver stimulerende for viljeføringen

i kærlig eller fredelig retning. Lidelsen kan også være stimulerende for viljeføringen i retning af at hade og hævne, men er da kun på sit første stadium og har endnu ikke nået at få bibragt individet noget af den forandring i mentalitet, som det er dens mission at manifestere. Væsener, der hader og forfølger, piner og plager andre levende væsener, ligegyldigt i hvilket øjemed, ligegyldigt om det er i form af levevej eller det er i form af forlystelse eller hævn, er altså endnu meget hjemmehørende i lidelseszonen og vil få mange svære lidelser at gennemgå, nemlig lige akkurat alle dem, der skal til for at få medlidenhedsevnen udviklet så meget, at de ikke mere nænner at gøre noget levende væsen fortræd.

10.6 “Fårene” fødes i de fredsvenlige lande, “bukkene” i lande med militaristisk diktatur

Men idet “fårene” og “bukkene” således bliver skilt ud fra hverandre og derved mere og mere bliver bosiddende hver i sine lande, bliver det jo lettere for Forsynet eller Almagten at give “bukkene” den lidelsesproces, som de netop mangler for at komme på højde med “fårene” i udvikling. Hvis ikke denne udskilning fandt sted, ville “fårene” jo være en stor hindring eller spærring for “bukkenes” krigs- og drabsudfoldelse. Som følge heraf ser vi da også, at visse lande, hvis befolkninger før var demokratiske eller politisk frie, er gået over til at blive underkastet militaristisk diktatur. Deres presse må kun stimulere og lovprise krigens og den brutale magts ånd. Krigshåndteringen blomstrer og får en popularitet i de samme lande, som den kun har haft for århundreder tilbage. Al direkte virkelig fredsvenlig og dermed antikrigsindstillet oplysningsarbejde, litteratur og kunst er bandlyst, raceintolerance betragtes som en dyd. Når dertil kommer, at krigspropagandaen også er et led allerede i børneopdragelsen, og dygtiggørelse i at håndtere krigens mordapparater er blevet skolefag for børn, er det let at se, at “fårenes” stærke og demokratisk frie og fredsvenlige personligheder eller førerskikkelser er uddøde her, hvorved “bukkenes” militærbegejstrede, erobringslystne og krigsvenlige propagandister og diktatorer får frit spillerum. Og det er givet, at der under disse forhold ikke er nogen særlige betingelser i disse væseners domæne for inkarnation af “fårenes” væsener, som jo for længst har udlevet disse tilstande, men at der derimod er skabt en indtil hundrede procents medvind for inkarnation eller fødsel af “bukkenes” væsener i de pågældende områder.

10.7 “Dommedagens” mørke giver menneskene den moralske uddannelse, som til sidst skaber en “ny himmel” og en “ny jord”

Derved er der altså også skabt en tilsvarende betingelse for, at krigen med alle dens mange følgesvende af forskelligartede lidelser kan komme til hurtig udfoldelse i de nævnte områder. Og disse områder vil da også til sidst komme til at repræsentere et helt ragnarok, ja, en hel kollektiv “vivisektion”. Hvordan skulle de pågældende væsener ellers komme på højde med “fårenes” væsener i erfaringsoplevelse og erkendelse angående den bevidste drabsudfoldelses tåbelighed og ligesom disse blive modtagelige for en højere teoretisk undervisning og skabelse af virkelig fred? – Ragnarok er jo ikke andet end de lidelser, som “fårene” allerede i de tidligere liv har gennemgået, der nu venter “bukkene”. Og ligesom de nævnte lidelser forvandlede “fårene” til deres nuværende mentale og fredsvenlige indstilling, således vil de også forvandle “bukkenes”. Og når det er sket, træder den ny verdensgenløsning hjælpende til med afsløringen af det virkelige og sande matematiske verdensbillede, i hvilket alle de hellige bøgers største facitter eller tidligere højeste udtalelser fra alverdens største vise bliver til videnskabelige kendsgerninger. Og på disse kendsgerninger vil anlæggene eller evnen til at “vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre”, evnen til at “stikke sit sværd i skeden” over for modstandere, evnen til at forstå, at alt slutteligt er “såre godt”, blomstre. Og denne blomstring er altså kulminerende kærlighed. Denne kærlighed er det højeste

resultat af “moralsk uddannelse”. Den er den “ny himmel” og “ny jord”, der efter “dommedagens” mørke lader ethvert individ opleve Guddommens evige nærhed.

Skrevet som artikel til Kosmos i 1937 (8).

Primitivitet og overtro, 4. kapitel

Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 1. Menneskets dødbringende forhold til dyrene

Med forannævnte guddommelige panorama over Guds færdigskabte menneske og dets verdenskultur som baggrund er det ikke vanskeligt at se, hvor ufærdigt det nuværende moderne menneske og dets så højt priste kultur i virkeligheden er. Og det er netop med nævnte panorama som dagligt liv og væremåde, at fremtidsmenneskene vil bedømme nutidsmennesket og dets væremåde – ikke som udtryk for virkelig kultur, men som en ufærdig og barbarisk væremåde, ja ligefrem gyselig. Men da fremtidsmenneskene, der her er tale om, er indviiede væsener og derfor ved, hvorfor menneskene af i dag er således, vil de være forstående og blide dommere.

I en verden, inden for hvilken man i årtusinder aldrig har udløst en intolerant eller fjendtlig og dræbende hensigt imod sin næste og ikke kender til sygdomme eller til nogen som helst anden form for ulykkelige skæbner, fordi man for længst har tilegnet sig en væremåde, der gør væsenet immun over for disse foreteelser, vil man med nogen undren læse om nutidsmenneskenes barbariske kulturepoke, der for dem vil være en længst forsvunden fortid. Og for de studerende af denne fortid vil der være nok at forfærdes over. Navnlig vil man med rædsel studse over det vældige område af mentalitet, nutidsmenneskene havde tilfælles med dyrene. De myrdede og flåede disse væsener for at æde dem ligesom rovdyrene. Disse sidste væseners mordevne havde man i sit eget væsen for længst overtrumpfet med opfundne kunstige mordvåben: geværer, pistoler og slagteknive etc. Ja, man havde hele mordfabrikker (slagterier), hvor man så at sige på transportbånd kunne dræbe, flå og partere så og så mange dyr i timen. Men ikke nok hermed. Man opdrættede ligefrem dyrene og mangfoldiggjorde deres formering for at få mad nok til mættelse af den endnu fremtrædende kødhunger og de hermed forbundne dyriske tendenser i det vordende menneske. Men man nøjedes ikke med at berøve dyrene deres frie liv i naturen ved at jage og dræbe dem blot for at tilfredsstille sin kødhunger. Nej, man opdrættede også visse dyr og mangfoldiggjorde deres formering udelukkende for at få skind og pelsværk. Man opdrættede disse ulykkelige dyr i små og snævre rum, i hvilke de så sad fængslede til de nåede en bestemt alder, så blev de flået og deres skind solgt til videre bearbejdning til “moderne” kåber og pelsværk. Tænk hele dette mordsystem sat i gang af væsener, der var så højt hævet over dyrets tilværelse, at dette nedværdigende system slet ikke var en livsbetingelse, hverken hvad ernæring eller beklædning angik. Det vordende menneske i Guds billede opretholdt her et for dyrene fremtrædende helvede ganske unødvendigt for opretholdelsen af dets egen eksistens. Mennesket behøvede ikke engang at leve af kød, det var endogså ligefrem skadelig føde for dette forfinede væsen. Men det kunne ikke bebrejdes disse mennesker, at de var sådan. De levede i den meget stærkt forstenede overtro, at det var nødvendigt at spise kød eller animalsk føde for at leve. Og derfor holdt de i god tro deres festmåltider i orgier af nedsvælgningen af andre levende væseners organismer. Man ser altså her fra det rigtige eller færdige menneskes kulturstadium en primitivitet og overtro hos det i dag fremtrædende moderne kulturmenneske, der ikke i nogen som helst grad står tilbage for den, nutidsmennesket ser tilbage på hos stenalderfolket eller andre fortidige naturmennesker.

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvordan kan man betragte livet i sig selv som en moralsk uddannelse?
2. Reflekter over Martinus' analyse af den opdeling, der sker af "fårene og bukkene".
3. Hvordan kan man forstå menneskehedens dobbelte forhold til dyr? På den ene side beskytter vi dem som kæledyr, og på anden side "avler" vi som kødproducenter dem i koncentrationslejr-lignende fabrikker?
4. Den nye verdensimpuls har, i henhold til Det Tredje Testamente, opgaven at stimulere menneskelig udvikling af kærlighed til dyr og mikrokosmos. Hvordan kan coronakrisen bidrage til denne udvikling?
5. Reflekter over, hvordan fremtidens mennesker vil se på vores kultur.

Tirsdag:

Yuval Harari om vor tids eksistentielle udfordringer.

Præsentation: Engelsk tale og dansk tekst, 24 minutter.

I talen taler Harari om tre eksistentielle udfordringer for menneskeheden i dag: atomkrig, økonomisk sammenbrud og teknologisk disruption (hvordan et marked kan brydes op og kontrolleres gennem udviklingen af KI – kunstig intelligens). Harari mener, at der er en risiko for, at nogle få lande kan kontrollere andre lande og deres borgere ved at have kontrol over biologiske, politiske og sociale oplysninger. Udviklingen af teknologi er dog ikke deterministisk. Det er os mennesker, der skaber teknologien og beslutter, hvordan den skal anvendes. Her er der ifølge Harari et behov for et globalt samarbejde, der kan sammenlignes med regelsættet for verdensmesterskaet i fodbold.

Tekster fra Det Tredje Testamente:

Artikel: Skytsengle i nationens tjeneste, Kosmos nr. 10/2015

Skytsengle i nationens tjeneste

1. Åndelige og fysiske væsener

Side om side med de synlige levende væsener på det fysiske plan eksisterer der hele serier af usynlige levende væsener. Vi siger derfor om disse væsener, at de lever på et andet plan, det såkaldte "åndelige plan". Vi kalder derfor også disse væsener for "ånder". Forskellen mellem disse åndelige væsener og de fysiske væsener består deri, at mens de fysiske væsener er bundet til en kombination af forskelligartede faste og flydende materier i form af den fysiske organisme, er "ånderne" væsener, der ikke mere har en sådan organisme. Men absolut alle eksisterende ånder har for kortere eller længere tid siden haft en fysisk organisme. Intet væsen kan være ånd, kan være et levende væsen uden igennem inkarnation i fysisk materie, ligesom intet som helst væsen kan være et fysisk væsen uden i kraft af, at det bag denne fysiske organisme eksisterer som "ånd".

2. Ånden i universets organfunktioner

Ser vi på en fysisk organisme, viser den sig for os som en slags verdensalt. Ligesom det store verdensalt omfatter mange forskelligartede foreteelser, kloder, sole og mælkeveje med myriader af forskellige former for bevægelse, hvilket igen vil sige

udtryk for logisk skabelse og dermed udtryk for liv og bevidsthed, for tanke og vilje, således indeholder det levende væsens fysiske organisme også en serie af foreteelser, der alle skaber sine former for logiske eller nyttige bevægelsesarter og dermed udtrykker liv, bevidsthed, tanke og vilje. I de kendte levende væseners organismer, hvilket vil sige de væsener, der udgør "mellemkosmos", er vi ikke vant til at kalde disse foreteelser for sole og mælkeveje, men derimod kender vi dem under udtrykkene organer og organfunktioner. Således er vor hjertefunktion, lungefunktion, kirtelfunktion etc. logiske processer i organismen, uden hvilke denne ikke kunne bestå eller være det redskab for os, som den nødvendigvis må være, for at vi kan opleve livet på det fysiske plan under den form, der i vor nuværende udviklings- eller skæbneepoke er en livsbetingelse for os. Men det ville være tåbeligt at tro, at alle de store foreteelser ude i universet, naturens bevægelsesprocesser, ikke ligeledes er organfunktion i en stor organisme. Hvad skulle de være andet? – Når alle de materiekombinationer, vi er i stand til totalt at gennemskue med vor bevidsthed, ikke kan eksistere uden at være organ- eller bevidsthedsfunktioner, med hvilken ret eller på hvilket grundlag skulle vi så antage, at bevægelsesarterne ikke også skulle have det samme logiske formål i de store materiekombinationer og bevægelsesarter, som vi ikke med vore fysiske sanser kan gennemskue, og som vi netop kalder naturen, stjerneverdenen, sole og mælkeveje? – Og er det ikke netop for længst blevet en kendsgerning, at hele vort fysiske liv her på kloden er fuldstændig skabt igennem et samarbejde mellem solen og vor jord? – Hvordan skulle det liv og den fremtræden, vi nu repræsenterer, kunne være blevet til og stadig kunne opretholdes uden solens lys og varme? – Jorden ville i dag være en isørken indhyllet i den mørkeste nat, en skærsildssfære for midlertidigt fortabte sjæle. Men når disse kloder og stjerner, sole og mælkeveje således udløser de for livet nødvendige foreteelser, er de jo også organfunktioner. Og hvorfor skulle de ikke netop være det? – Det ville være ulogisk og dermed i højeste grad tåbeligt at tro, at disse vældige kræfter, som solene og mælkevejene repræsenterer, i millioner og atter millioner af år skulle sejle igennem det umådelige rum til ingen verdens nytte, når vi her på jordkloden ikke kan tage en dråbe mosevand op, uden at den er ved at sprænges med livsformer. Hvortil en sådan trængsel i en mikrobe, hvis verdensrummets kloder, sole og mælkeveje i en sådan mangfoldighed, ja, utallige som sandskorn ved havets bred, var ubeboede verdener, var ubeboede af fysiske væsener, var ubeboede af ånder eller af psykiske livsformer?

3. Jeget og ånden bag organismen

Den kommende virkelige og fornemmeste videnskab bliver videnskaben om selve livets psykiske eller åndelige side. Man vil således erfare, at hele universet er gennemstrømmet af ånd, der igen er det samme som liv og bevidsthed, og dermed tanke og vilje, begær og tilfredsstillelse af begær. Man vil erfare, at det ikke er livet, der er bundet til den fysiske organisme, men at det derimod er omvendt. Det er den fysiske organisme, der er bundet til livet. Selve livet er det evige, mens organismen med dens særlige foreteelser kun er midlertidige, kun er timelige. Og vi kender da også fra vor egen livsfunktion, hvorledes vi med vor egen tanke og vilje regulerer vor manifestation, dirigerer vort fysiske legeme. At det ikke er hjernen, der varetager denne regulering, turde vel være enhver ærlig, intellektuel kosmisk forsker bekendt. Den er ganske vist det store hovedredskab, den store afsender og modtager af viljens kraft. Den er altså kun et redskab, men for hvem? – Ja, noget fysisk væsen kan det ikke være, for alt, hvad der ellers forekommer i den samme organisme, er ligeledes kun underordnede redskaber for det samme dirigerende noget. Dette noget er altså organismens ophav. Men da dette således ikke forekommer på det fysiske plan, er det altså et psykisk væsen, hvilket er det samme som en "ånd". Bag enhver fysisk organisme, det være sig altså lige så godt en klode eller et himmellegeme, som en almindeligt kendt organisme af kød og blod, eksisterer der således en

dirigerende ånd. Og således eksisterer der bag jordklodens fysiske fremtræden en dirigerende ånd, der er hele klodens højeste autoritet. Men en ånd består ikke af ånd alene. Ånd i bogstavelig forstand er tanke og vilje, der igen er det samme som bevidsthed, og bevidsthed er igen noget, der er underordnet et ophav, idet den opleves og manifesteres. Dette oplevende og manifesterende noget er det, vi har lært at kende som jeget. Jeget i forbindelse med tanke og vilje eller bevidsthed udgør en ånd, hvilket vil sige et levende psykisk væsen.

4. Et diktatur i kontakt med jordjegets bevidsthed, begær og vilje

Den højeste autoritet i jordens område er således jordklodens jeg. Alle andre magtfaktorer i dens område, såsom de kendte stormagter, er således ikke den højeste autoritet på kloden. Jordjeget i forbindelse med sin ånd er selve klodens absolut suveræne eller virkelige konge. Om en stormagt skal falde, eller den skal gå frem, om en race skal udvikle sig i den eller den retning, om landegrænser skal lægges her eller der, om nationerne skal forenes til én verden, eller de skal blive ved med at være splittede i indbyrdes kontrære stater og dermed fortsat være en kilde til krig og ufred blandt menneskene, er et spørgsmål, der udelukkende kan afgøres af jordens sande konge, jordånden eller jordjeget. Og det var egentlig dette jordens jeg eller jordens ånd, der i særlig grad besatte de enevældige konger i gamle dage. Når det hed sig, at de var Guds sønner eller i slægt med selve Guddommen, var det i virkeligheden selve jordånden, de stod nærmest. De var således centre for jordjegets fysiske talentkerner. Igennem disse konger kunne jordjeget regulere sine mikrovæseners, hvilket i dette tilfælde vil sige menneskeheden, fysiske og åndelige kurs. Igennem disse talentkerner udsendte jordjeget sin vilje, der i nævnte kerner blev omformet til et organiserende diktatur. Det kongelige væsen afveg jo fra de almene væsener ved at være et "indviet" væsen, hvilket netop vil sige et væsen af en sådan fremragende udvikling, at jordjeget kunne sende sin viljekraft direkte igennem dette væsen. Det diktatur, som derved blev udøvet, var i stor kontakt med jordjegets begær, vilje og længsler. De øvrige mennesker i det rige, som var underlagt kongerne, var jo uvidende væsener, uimodtagelige for direkte højere åndelige impulser fra jordjegets ånd. De kunne derfor kun organiseres og bringes ind under udvikling i kraft af et intellektuelt diktatur. Kongerne var således de eneste væsener med den psyke, der direkte kunne modtage jordjegets impulser. Men efterhånden blev jordåndens mikrovæsener mere og mere udviklede, begyndte at blive intellektuelle, og menneskene begyndte at kunne være medtænkende, begyndte at få de samme egenskaber som kongerne. Dermed begyndte de også at blive talentkerner for jordjegets bevidsthed, begær og vilje. Men efterhånden som de enkelte væsener således blev mere og mere udviklede og begyndte at kunne ræsonnere selv, begyndte at få nye tanker, der undertiden rakte endnu længere frem end selve kongens, begyndte diktaturet eller kongemagten at føles som et snærende bånd. Der blev ulydighed og oprør imod kongemagten. Revolutioner eller forsøg på at styrte kongemagten til fordel for andre regeringsformer opstod. Men samtidigt med at væsenerne således den ene efter den anden begyndte at få mere bevidsthed, opstod jo også en rivalisering om kongemagten. Ærgerrighed og magtsyge er jo noget af det første, der gør sig gældende, når det primitive menneske begynder at få kulturel udvikling. De vil alle sammen være en lille konge, for ikke at sige en lille vorherre. Og således blev der med udviklingen mere og mere uro blandt jordmenneskene eller jordåndens fornemmeste mikroindivider. Vi har set, hvorledes denne udvikling stadig igennem århundrederne har fundet sted og skabt en større og større ufred, samtidigt med at væsenerne er gået fremad i teknisk og kemisk viden og kunnen.

5. Hvorfor jordjeget tillader krige og revolutioner

Nu vil man måske sige: Hvorfor griber jordjeget da ikke ind og forhindrer disse krige og revolutioner? – Hvorfor standser den ikke hele dette ragnarok i dens egen organisme? – Svaret vil da her være dette, at den netop også i allerhøjeste grad er i færd med at rydde op i sin organisme. Det ses jo tydeligt, hvorledes dens tanke og vilje besætter de mest fremragende talentkerner for dens impulser. Vi ser i dag enkelte væsener, der har fået en magt, der aldrig nogen sinde tidligere er givet noget enkelt væsen på kloden. Ser vi ikke i dag nogle ganske enkelte væsener, for ikke at sige en enkelt mand, beherske hundrede millioner af mennesker rent diktatorisk? – Og ser det igennem propagandaen og agitationen rundt om i landene ikke ud til, at målet for dette diktatur er intet mindre end erobringen af hele verden? – Side om side med denne magtgruppe eksisterer der en anden magtgruppe, som også har en forening af alle nationer til ét folk, ét rige eller én verden til mål. Men her er det ikke diktaturprincippet, hvor individet er slavebundet, der er målet. Her er det en regeringsform, i hvilken alle kan deltage, en regeringsform, i hvilken enhver får overladt ikke blot stemmeret, men også ret til at kritisere, således at eventuelle uretfærdigheder eller misbrug af regeringsmagten kan blive kundgjort og stadfæstet og dermed bekæmpet. Disse to strømninger er altså nået så vidt, at de nu koncentrerer menneskeheden i to store grupper, den ene for diktatur og dermed for individets frihedsberøvelse til fordel for magthaveren og den anden for demokrati og dermed for den størst mulige beskyttelse af frihedsydelse til individet til fordel for intellektuel udvikling og kulturskabelse. Menneskeheden står således i dag opdelt i to kontrære grupper, hvilket nødvendigvis må lade atmosfæren med spænding, krigsfrygt og voldsomme udslag af indbyrdes opposition og intolerance. Og da menneskene i al almindelighed i virkeligheden slet ikke forstår, hvad det er, der foregår, tror de, at det er den eller den diktator eller den eller den fremragende demokrat, der er skyld i forholdet. Og så dømmes man her ud fra. Er det ikke her ud fra, man bedømmer Lenin, Stalin, Hitler og Mussolini, og er det ikke også her ud fra, man bedømmer Roosevelt og Truman? – Tror man ikke, det er disse mennesker, der har bestemt verdens gang? – Men noget mere naivt kan ikke tænkes. De har ikke den mindste indflydelse på selve menneskehedens skæbne. Den er noget helt for sig. Var ikke disse personer kommet i spidsen for de særlige kræfter, de repræsenterer, ville der straks være kommet nogle andre af nøjagtig samme psyke eller mentalitetstype. Det gældende forhold var og er aldeles uundgåeligt. De pågældende væsener er kun talentkerner for jordjegets bevidsthedsimpulser. Det er jo nemlig det samme jeg, det samme væsen, den samme konge bag ved de to store kontrære magtgrupper, der i dag ser så truende ud for verdens fred, nemlig jordjeget eller jordens ånd. Det er jordens viljeimpulser, dens moralsøgning, dens tænkning frem og tilbage over, hvad den skal og ikke skal.

6. Jorden gør op med sig selv og sin tankeverden og moralske indstilling

Hvordan kan det da være, at jorden har to sådanne tilsyneladende altødelæggende kontrære impulser? – Ja, hvorfor skulle den ikke akkurat ligesom ethvert andet levende væsen være stillet over for de to store kontraster. Det den ved, og det den ikke ved. Jordånden er jo et levende væsen, der er underkastet spiralkredsløbet og må således befinde sig et eller andet sted i dette kredsløb. Og det er ikke vanskeligt at se, at den befinder sig i sin spiral nøjagtig på samme sted som det fremskredne almene jordiske menneske i sit spiralkredsløb, hvilket altså vil sige på grænsen mellem "dyr" og menneske, der igen er det samme som på grænsen mellem selviskhed og uselviskhed, på grænsen mellem egenkærlighed og næstekærlighed. Når den befinder sig i denne sfære i sit spiralkredsløb, vil dens bevidsthed delvis gennemstrømmes af de dyriske eller selviske tankeklimaer eller åndelige kræfter, og delvis af de uselviske eller humane eller næstekærlige åndelige kræfter. Når dens bevidsthed gennemstrømmes af disse kræfter, må de samme kræfter naturligvis

besætte de hver for sig passende talentkerner. Og man bliver altså besat af jordjegets åndelige selviske eller dyriske kræfter i samme grad, som man selv er egoistisk, selvisk, magtbegærende, ukærlig imod næsten, ligesom man bliver besat af jordjegets uselviske humane eller næstekærlige strømninger eller energier i samme grad, som man egner sig til at være talentkerne for disse kræfter. Vi ser således, at de "store mænd" i verdenspolitikken i virkeligheden kun er besat af jordjegets egne impulser af den art, som de selv i deres daglige liv sympatiserer mest med. Men når der i jordpsyken eller jordmentaliteten således fremtræder to kontrære, hinanden forfølgende kræfter, vil det altså betyde, at jordånden er ved at gøre op med sig selv, sin egen tankeverden, sin moralske indstilling. Og i dette opgør er det klart, at den samler alt, hvad der kan tale for selviskheden og diktaturet eller frihedsberøvelsen af det enkelte individ til fordel for flokken, ligesom den naturligvis også samler alt, hvad der kan tale til fordel for frihedsydelse og beskyttelse af det enkelte individ over for flokken eller staten, beskyttelse og udbredelse af næstekærligheden. Jorden er i øjeblikket således ved at ræsonnere. Da den er af en helt anden tidsbane end den mikrobane, vi selv lever i, er dens "tanketid" af et langt længere tidsrum end vores. Hvad der er et sekund for jordvæsenet, er måske ét år, ét tiår eller ét århundrede for os. Vi forstår derfor, at jordens tankefunktioner, dens skiftende sindelag, går igennem menneskeheden som dennes kulturepoker. Jorden befinder sig netop i en krise, den krise som altid vil gå forud for en indvielse. Og da jordkloden allerede har begyndt den åndelige proces for århundreder siden og først vil være færdig om tre tusinde år, er det ikke så mærkeligt, at vi mærker disse dens bevidsthedsimpulser så stærkt i vor egen sfære, idet denne jo er besat af jordens ånd.

Med denne kortlægning af jordmenneskets psykiske plan er det jo ikke vanskeligt at finde ud af, hvad der vil komme til at sejre i verden. Da kongemagten eller det moderne diktatur, ukærligheden og frihedsberøvelsen er noget, der allerede er udlevet, vil det falde som den afblomstrede kulturepoke, det udgør, og de nye demokratiske impulser vil sejre. Flere og flere talentkerner for disse impulser vil blive besatte af jordåndens allerhøjeste bevidsthedsimpulser og give disse ord og handlinger på det materielle plan. Det er talentkerner for denne art besættelse, som vi kender som verdensgenløbere, de store humanister og kulturskabere, og som vil få form af åndsvidenskab.

Forslag til spørgsmål som gruppen kan reflektere over:

1. Hvilke moralske valg mener Harari, at vi mennesker skal tage, når KI-teknologien bliver mere avanceret?
2. Harari beskriver et muligt dystopisk fremtidsscenario, hvor et par globale diktaturer koloniserer andre lande gennem en overlegen computerteknologi. Hvordan kan dette sammenlignes med Martinus' beskrivelse af den kommende verdensudvikling som en vej mod et altomfattende humant fredsrigt?
3. Reflekter over Hararis tanker om nationalisme og globalisme i forhold til Martinus tanker om nationalisme og internationalisme.
4. På hvilken måde kan vi, ifølge Martinus, se, at kloden er i et opgør med sig selv? Hvilke impulser hører til de gamle og nye måder at tænke på i verdens bevidsthed, og hvordan kan vi se tegn på disse impulser i vores egen bevidsthed?
5. Reflekter over, hvilke konsekvenser det vil have for vores udvikling, hvis den materialistiske videnskab bliver videnskaben om den psykiske eller åndelige side af livet.

Onsdag:

Vi møder Lina, Vanessa og Aleksa, som har forskellige oplevelser af kønsskifte.

Præsentation: Svensk tale og dansk tekst, 31 min.

Præsentation: Kønsskifte og transseksualisme har været i debatten i en række år, og i de senere år har det fået ekstra opmærksomhed, da antallet af unge mennesker, der ønsker at skifte køn, er steget. Det har også vist sig, at nogle fortryder det senere i livet. Lina, Vanessa og Aleksa fortæller om deres oplevelser for svensk TV4 og SVT.

Tekster fra Det Tredje Testamente:

Spørgetime fra studiekredse 1970, Martinus Institut, onsdag d. 22. april 1970

Det Evige Verdensbillede, bog 4, 35.1

Livets Bog, bind 5, stk. 1937

Livets Bog, bind 5, stk. 1747–1748 og 1751

Livets Bog, bind 3, stk. 832

To slags kærlighed, 52. kapitel

Spørgetime fra studiekredse 1970

4. Skifter mennesket køn for hver ny inkarnation?

Hvis et menneske skiftede køn for hver ny inkarnation, skulle det hver anden gang være mand og hver anden gang kvinde. Det er højst unaturligt. Hvordan skal et meget feminint lille væsen, en lille fin jomfru, kunne være en grov mand, et maskulint væsen i det næste liv? [Stor latter]. Der skal talent til for at kunne være kvinde og talent til for at kunne være mand. Det er ikke noget, der skifter på denne måde.

Det seksuelle liv har et kredsløb, der går over to store udviklingsafsnit, over to spiralkredsløb. De væsener, der i den ene spiral er hankønsvæsener, bliver hunkønsvæsener i den næste, og omvendt. På denne måde skifter det. Men det er i virkeligheden kun i en meget lille del af spiralkredsløbet, væsenerne er enpolde. Det drejer sig kun om dyreriget, hvor de skal udvikles. Enpoledheden begynder i planteriget og vokser videre frem til dyreriget. Dyreriget er enpoledens kulminationsområde. Her findes det stærkeste maskuline væsen og det mest feminine væsen. Udviklingen fortsætter så videre til menneskene, der stadigvæk har noget af dyrets principper. Der sker en udvikling i menneskene, således at de vokser fra denne enpolde tilstand. Men det er jo den, der betinger ægteskabet, der endnu er det fundamentale for menneskelivet her i verden, også selvom det ægteskabelige eller denne parringstilstand er degenererende, og vi kan kalde det "de ulykkelige ægteskabers zone".

Vi ser, hvordan ægteskaberne hører op. Mennesker lever sammen uden at være viet osv. Det er alt sammen noget, der er med i den guddommelige verdensplan. Alt det med ægteskab, afkom osv. vil ophøre. Det er kun i dyreriget og her i det ufærdige menneskerige, at denne enpoledhed eksisterer med hankøn og hunkøn for sig. I virkeligheden har ethvert væsen begge køn i sig. I hankønsvæsenet er den feminine pol stagneret, og i hunkønsvæsenet er den maskuline pol stagneret. Det er sat i gang, for at menneskene kunne komme til at gøre godt og ondt. Uden denne polforandring ville der ikke kunne finde nogen som helst udvikling sted. Mennesket ville aldrig nogen sinde kunne komme til at opleve, hvad der var ondt, og hvad der var godt, og derved kunne det jo aldrig nogen sinde komme til at opfylde det mål, som det er bestemt til at skulle opfylde, nemlig dette at blive til

mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Det er kun her i dyreriget, at menneskene har denne enpoledede tilstand med hankøn og hunkøn. Igennem hele den åndelige verden, i millioner af år, er væsenerne ikke hankøn og hunkøn. Da er de rigtige mennesker, det vil sige, de har begge poler i sig, og de er med denne deres tilstand med til at udtrykke, at de netop er i Guds billede. Gud er jo ikke en mand eller kvinde, men i Gud findes begge disse to store samarbejdende polkræfter. Hvis man er mand, behøver man ikke at blive bange for at blive til en kvinde. Manden bliver ikke kvinde i næste liv, og kvinden bliver heller ikke mand i næste liv. Det kan godt være, at man ønsker det, men det retter det sig jo ikke efter.

Det Evige Verdensbillede, bog 4, 35.1

1. Væsenets polstruktur

Med hensyn til hankøn og hunkøn er det ikke således, at et hankønsvæsen bliver ved med at være et hankønsvæsen i al evighed, ligesom et hunkønsvæsen naturligvis heller ikke i al evighed bliver ved med at være et hunkønsvæsen. I sit inderste princip er ethvert væsen dobbeltpolet. Denne tilstand er i virkeligheden væsenets primære kosmiske tilstand. Når væsenet betegnes som "enpolet", betyder det ikke, at det ikke i sig rummer begge polprincipper, men derimod at den ene pols talent er mere eller mindre latent. Hos nogle væsener er det, som tidligere forklaret, den feminine pol, der er stagneret. Og hos andre væsener er det den maskuline pol, der er stagneret. De to væsener bliver derved henholdsvis fremtrædende som et hankønsvæsen og et hunkønsvæsen. Disse to principper i væsenet er underkastet en organisk funktion, der bevirker, at væsenet skiftevis fremtræder som hankønsvæsen og hunkønsvæsen. Imellem disse tilstande lever væsenet i sin primære tilstand som et dobbeltpolet væsen på det åndelige plan. Efter denne dobbeltpolede tilstand på det åndelige plan fremtræder det igen i en enpolet tilstand. Hvis det i sin enpoledede tilstand før den dobbeltpolede tilstand som færdigt menneske var et maskulint væsen, vil det nu efter denne tilstand fremtræde som et feminint væsen. Og hvis det, før den dobbeltpolede tilstand som færdigt menneske, var et feminint væsen, vil det nu efter dobbeltpoletheden være et maskulint væsen. Det er igennem denne væsenets polforvandling, at lyset og mørket skabes. Det kan måske synes mærkeligt, at et maskulint væsen, hvilket altså vil sige: et hankønsvæsen, kan blive forvandlet til et feminint væsen eller et hunkønsvæsen, ligesom et hunkønsvæsen på samme måde kan blive forvandlet til et hankønsvæsen. Men her må man huske på, at begge de nævnte væsener hver især, i sin kosmiske analyse, rummer begge de to poler: den maskuline og den feminine, hvad enten de i øjeblikket fremtræder som hankønsvæsen eller hunkønsvæsen. Et væsen, der i sin nuværende epoke fremtræder som hankønsvæsen, fremtræder kun i denne tilstand, fordi dets feminine pol er latent eller i sin mindste udfoldelse. Væsenet er derved ikke et maskulint væsen helt i renkultur. Det er således i henhold til dets feminine pols tilstedeværelse også, om end i en meget svag grad, et feminint væsen, selv om dets maskuline pol er den overlegent førende eller herskende i væsenets manifestation. Det samme gør sig naturligvis også gældende hos det væsen, der i sin nuværende epoke fremtræder som et hunkønsvæsen. Her er det den maskuline pol, der er latent eller i sin mindste udfoldelse, og den feminine pol, der udgør den overlegent førende eller herskende i væsenets manifestation og oplevelse af livet. Det levende væsen er således, som før nævnt, i sin inderste eller kosmiske analyse dobbeltpolet. At denne dobbeltpolethed, i den fysiske verden skiftevis kommer til udfoldelse som hovedsageligt enpolet som hankøns- og hunkønstilstand, forandrer absolut ikke denne dets inderste analyse

som dobbeltpolethed. Dobbeltpoletheden bliver således her synlig som det levende væsens primære kosmiske analyse.

Livets Bog, bind 5, stk. 1937

1937. *Efter denne polernes jævnbyrdighed eller balance, vandrer individet gennem det rigtige menneskerige, visdomsriget, den guddommelige verden, salighedsriget og ind i planteriget i topolet tilstand. Men i planteriget sker "Evas skabelse" atter påny, hvilket vil sige, at her begynder den pol at stagnere, som var den ordinære i væsenets tidligere kosmiske spiralkredsløb. Den pol, som betingede, at væsenet var hankøn i nævnte spirals dyrerige, begynder nu at stagnere, bliver latent, medens den pol, som var latent i nævnte rige, nu derimod får frihed til at vokse. Dette betyder altså, at væsenet her skifter køn. Hvis den maskuline pol var latent i væsenet i forrige spiralkredsløb, var det altså den feminine pol, der var den primære, og væsenet var hankøn. Da denne pol nu i det ny spiralkredsløb stagnerer, og den modsatte pol bliver den primære, bliver væsenet i det ny spiralkredsløb hankøn. Denne kønstilstand, der betinger mørkets kulmination fortsætter fra planteriget ind i dyreriget, hvor den kulminerer for så at degenerere i det jordiske menneske. Og væsenet bliver så efter denne degeneration atter dobbeltpolet, hvorved det højeste lys atter får betingelser for at komme til at kulminere i dets bevidsthed. Det er denne begyndende dobbeltpolethed i dyreriget, der forandrer væsenet fra dyr til jordisk menneske. Der, hvor den latente pol begynder at udvikle sig, sker forvandlingen. Med denne pol begynder således menneskebevidstheden i dyret. Og væsenet bliver i denne forvandlingsepoke, indtil forvandlingen er fuldbyrdet, og det opnår den store fødsel og den hermed følgende kosmiske bevidsthed, en repræsentant for det såkaldte "onde" og det såkaldte "gode". Som det fremgår af det foranstående, kræver den højeste ilds balancepunkt eller fuldkomne kulmination, hvilket igen vil sige: de to polers ligelige udfoldelse, to kosmiske udviklingsspiralers område for sin udfoldelse. Væsenet kan således ikke på normal og fuldkommen måde opleve kulminationen af at være hankøn og hankøn i ét kosmisk kredsløb. Det kan opleve kulminationen af at være det ene køn og ligeledes kulminationen af dobbeltpoletheden i et kosmisk spiralkredsløb, men først i det næste spiralkredsløb oplever det kulminationen af at være det modsatte køn. De væsener, der i denne spiral er hankøn, vil således blive hankøn i den næste, ligesom de, der i dag er hankøn, på samme måde vil blive hankøn i det samme kommende spiralkredsløb. Det er fejlagtigt at tro, at man fra det ene jordliv til det andet skiftevis kan være mand og kvinde. Begge manifestationsformer kræver en lang udviklingsepoke bag sig. Maskulinisme og feminisme er genialiteter, er organiske produkter baserede på opøvede talenter på samme måde som alle de øvrige livsfunktioner i væsenets organisme eller kropslige regioner. Ligesom man ikke kan skifte åndedrætssystem, fordøjelsessystem, hjertesystem etc. fra et liv til et andet, således kan man heller ikke på normal måde skifte seksuelle eller kønslige organer og dermed deres funktioner om til nye principielle udfoldelsesmetoder og anlæg. Kun i opfyldelsen af loven for det evige kredsløbsprincip kan muligheden af enhver ændring i manifestation, skabelse og oplevelse åbenbares.*

Livets Bog, bind 5, stk. 1747–1748 og 1751

1747. *Vi har altså her fået et lille indblik i "den rigtige mands" og "den rigtige kvindes" psyke. Det er i allerhøjeste grad nødvendigt, at vi holder dette indblik fast i vor bevidsthed, thi uden dette indblik i "mandens" og "kvindens" seksuelle*

poltilstands renkultur, kan vi ikke bedømme det jordiske menneskeliv retfærdigt. Ja, er ikke allerede almenhedens religion og videnskab fremtrædende i stor forvirring, når det drejer sig om jordmenneskets seksuelle struktur? – Hersker der ikke her uretfærdig bedømmelse i overordentlig stor udstrækning? – Er der ikke altfor mange jordmennesker af i dag, der ikke er “rigtige mandfolk” og ikke er “rigtige kvindfolk”, hvilket altså igen henholdsvis vil sige: ikke er “rigtige hanvæsener” og ikke er “rigtige hunvæsener”? – Er der ikke et overordentlig stort antal mennesker, der ikke vil være med til at undertrykke og slavelænke andre mennesker? – Ja, de bryder sig absolut ikke om at være herre over deres medvæsener. De har ingen som helst erobringstiltal. Hele deres psyke er imod hele den “dyriske” appetit på magt og rigdom, hele dette levned på andres bekostning, på andres arbejde og velfærd. De ønsker afskaffelse af alle former for vold, brutalitet og drab. De ønsker lige ret for alle væsener. De ønsker beskyttelse for de svage i samfundet imod, at disse bliver prisgivet de stærkes hensynsløse, egoistiske undertrykkelse og udnyttelse. De samme væsener føler et sandt lede ved at være soldater, ved at skulle undervise og undervises i at myrde og dræbe andre væsener og i ødelæggelse af andres ejendomme. Er ikke hele menneskeheden i virkeligheden gennemsyret af én eneste stor længsel efter en varig fred, hvilket vil sige: efter en tilværelse, i hvilken der hersker harmoni, der igen er det samme som sympati og glæde mellem alle for alle? – Kan en virkelig eller absolut fred være noget andet? – En fred, der ikke er sympati og glæde mellem alle for alle, er absolut ikke fred. Den er og kan kun mere eller mindre være et urocenter. Når menneskene således begynder at sværge til humaniteten eller til underminering af alle de kræfter, der i særlig grad var “det rigtige mandfolks” og “det rigtige kvindfolks” særlige psyke og heltementalitet, kan de jo ikke selv være hverken ”rigtige mandfolk” eller ”rigtige kvindfolk” i så stor en renkultur som de førstnævnte, der ikke kender til humanitet eller uselvished.

1748. Er disse humanistisk indstillede væsener da abnorme? – Udgør de væsener, der er kommet på afveje? – Burde de ikke hellere være “rigtige mandfolk” og “rigtige kvindfolk” i stedet for at være “humanister”? – Ja, er det ikke her, der er opstået et stort problem? – Hvem kan besvare dette spørgsmål retfærdigt? – Vi kommer ikke udenom, at jordmenneskeheden repræsenterer en psyke, der grænser til to store yderpoler: inhumanisme og humanisme. Og det er ligeledes en kendsgerning for den udviklede og ærlige forsker, at inhumanismen udgør det nederste trin, og humanismen det øverste trin på det afsnit af udviklingsstigen, der udgør den jordiske menneskehed. Al energiudløsning eller udvikling fører altså sluttelig til humanisme, hvilket igen vil sige: til tilfredsstillelsen af den jordmenneskelige hunger efter fred, ønsket om krigens afskaffelse, ønsket om ordnede samfundsforhold, således at kulturskabelse og dermed oplomstring af kunst, intellektualitet eller ånd uhæmmet kan finde sted. Udviklingen fører således absolut ikke i retning af at gøre det jordiske menneske til et “rigtigt mandfolk” eller et “rigtigt kvindfolk”. Denne livsform, som i virkeligheden er et vikingeideal, bliver altså efterhånden et mere og mere tilbagelagt stadium i den jordmenneskelige udvikling. Da jordmenneskenes psyke allerede har passeret stadiet for den oprindelige særlige specielle “hankøns-” og “hunkønstilstand” i renkultur, bliver det således her til kendsgerning, at det ikke er denne kønstilstand, der skaber fred og derfor heller ikke kan være udviklingens fremtidsmål. Den “maskuline” og “feminine” natur har aldrig nogen sinde været i en sådan renkultur som hos “dyrene”. Indenfor denne zone, som jo grænser helt ind i den jordmenneskelige psyke, er det denne naturs særlige manifestationsevner, evnen til at hade, hævne, forfølge og myrde, evnen til at nedbryde og ødelægge kultur, evnen til at føre krig, evnen til at undertrykke andre væsener og leve højt på disse væseners bekostning, der har nået den største og mest geniale udfoldelsesmulighed. Ingen som helst andre evner har i det almene jordmenneske kunnet nå en sådan udfoldelsestilstand som netop disse, det dræbende princips

evner. Disse evner er netop ligefrem kulminerende hos de jordmenneskelige væsener, der endnu fremtræder som stærkt "maskuline" eller stærkt "feminine", hvilket altså vil sige: de særlig stærkt udprægede "enpoledede" væsener, de "rigtige mandfolk" og de "rigtige kvindfolk". De er således urokkelig det dræbende princip helte. De har ingen skrupler ved at myrde, tortere og slavelænke andre. De lever meget gerne højt på erobringsgods, tyvekoster, røvet gods, der camoufleres som "krigsskadeserstatninger" eller lignende. De ser med stort velbehag på, at "fjenden" holdes nede i armod og elendighed der, hvor de da ikke ligefrem ønsker at myrde ham. Det er naturligvis ikke for at kritisere nævnte væsener, at vi her fremfører disse analyser. Vi ønsker blot at komme til bunds i den højeste ilds mysterium og de af denne ild affødte forskellige stadier i udviklingen af væsenernes sympatiske anlæg og de hermed forbundne tilsvarende forskellige former for mentalitet eller psyke. Vi må derfor nøgternt og upartisk se på den jordmenneskelige seksualismes særlige udslag eller virkninger på tanken og viljeføringen. Vor analyse her blev altså udtryk for den kendsgerning, at "hankøns-" eller "hunkønstilstanden" eller denne væsenernes seksuelle "enpoledede" tilstand ud over at befordre artens forplantning eller befrugtning og de hermed forbundne elskovsøjeblikke umuligt har kunnet afstedkomme andet end mørke eller en genial befordring af hadets eller det dræbende princip manifestation. Her vil man i forhastet nidkærlighed i forsvaret for den "enpoledede" eller såkaldte "normale seksualisme" påberåbe, at jordmenneskene, der netop fremtræder som "mænd" og "kvinder", har skabt store kulturværdier i mange forskellige retninger, i kunst, musik, litteratur, videnskab, moral etc. Og det er rigtigt nok, men de særlige ophav og ledestjerner i skabelsen af disse kulturværdier har absolut ikke været de før beskrevne "rigtige mandfolk" eller "rigtige kvindfolk". Det har ikke været de særlig udprægede "hankøns-" og "hunkønsvæsener", der har skabt det geniale på kunstens eller den højere intellektualitets område. Fra dette, det "enpoledede" væsens sande domæne indenfor jordmenneskeheden har vi kun set de store hærførere, erobrere, krigere og hensynsløse diktatorer, folkeundertrykkere og de såkaldte "gangsters". Det er rigtigt, at de store kultureksperter eller de intellektuelle geniens personer har fremtrådt som "mænd" og "kvinder", men det beviser jo ikke, at disse væsener har været særligt specielt "maskuline" eller "feminine". Deres særlige høje kulturelle manifestation viser jo, at de afviger fra det robuste "maskuline" og "feminine" eller "enpoledede" væsen, der i virkeligheden ikke kan foretage sig noget uden i selvishedens eller egoismens favør. Det er ikke de store selvdyrkere og inhumane undertrykkere, der er menneskeheden største kulturskabere. Væsener, der er geniale slavejægere og betjener sig af terror helt ind til sadisme, kan umuligt være freds- eller kulturskabere. Overalt, hvor disse væsener får magt eller noget at sige, opstår der gråd og tænders gnidsel. Her flyder blod i en atmosfære af frihedsberøvelse, tårer og nedtrampning. Således ser det jordiske menneske ud i sin mest fremtrædende eller kulminerende "enpoledede" tilstand. Således ser "manden" og "kvinden" ud der, hvor de henholdsvis fremtræder som hundrede procents "hankønsvæsen" og "hunkønsvæsen". Tror man ikke, det er på tide, at det intellektuelle jordmenneske af i dag får rettet blikket ind på den seksuelle struktur eller den gren af den højeste ild, der skjuler sig bag den jordiske "mand" og "kvinde".

1751. Som vi har set, er der indenfor "mændenes" og "kvindernes" række efterhånden opstået en hel anden psyke end den, der i virkeligheden er "mandlig" og "kvindelig" eller "maskulin" og "feminin" i renkultur. Der, hvor denne ny psyke er nået længst frem og helt behersker jordmennesket, har dette ikke andet tilfælles med den robuste "mand" eller "kvinde" i renkultur end det rent ydre fysiske, kropslige princip. På deres ydre "feminine" og "maskuline" kønsorganer, der endnu ikke er væsentlig afvigende fra "mandens" og "kvindens" i renkultur, bliver væsenerne opfattet og indskrevet i samfundet henholdsvis som "mænd" og "kvinder" ganske uafhængigt af de samme væseners indre psykiske tilstand. Og således må disse

væsener jo foreløbig bedømmes, selv om de i deres indre psykiske område udgør en hel anden væsenstilstand. Da der endnu ikke her på jorden findes specialkroppe eller legemer for disse væseners psykiske tilstand, så langt er udviklingen af de nye sympatiske anlæg endnu ikke kommet, selv om der dog allerede findes begyndende konturer af en ny organisme, må man i allerhøjeste grad indstille sig på, at jordmenneskets "hankøns-" og "hunkønsorganisme" ikke mere bæres af "mænd" og "kvinder" i renkultur, men derimod af væsener, der er under en forvandling til en langt højere tilværelsesform.

Livets Bog, bind 3, stk. 832

832. Nu vil sikkert en del af læserne her gøre indsigelse og fremhæve, at foranstående påpegning af de maskuline og feminine egenskaber ikke kan være helt korrekt, da man i det daglige liv har mangfoldige erfaringer for, at væsener af samme køn kan være meget hengivne for hinanden. Yderligere bliver man vidne til, at mange kvinder i sig kan eje store maskuline evner, lede store foretagender, have mange væsener underkastet deres vilje og være mere beundrer af deres eget end af det modsatte køn. På samme måde ser man mange mænd, der ikke ønsker selvstændighed og magt og ikke har nogen særlig udpræget fast vilje, men ligefrem er glade ved at være en anden mand eller andre mænd undergivet og ligesom den førnævnte maskuline kvinde beundrer eller tilbeder deres eget køns repræsentanter. Og her må svaret blive, *at dette er så fuldstændig rigtigt, men det afkræfter ikke på nogen som helst måde livssubstansernes før påpegede henhøring under "maskulin" og "feminin" natur, men bliver derimod et ufejlbarligt bevis for, at disse ikke i så høj grad mere specielt er placerede i henholdsvis mænd og kvinder som på tidligere udviklingstrin. Mænds og kvinders henholdsvis fremtræden som specialvæsener for "maskulinisme" og "feminisme" er derfor degenererende eller i aftagende. Ja, denne degeneration er endog så fremskreden eller udviklet, at der ikke mere indenfor den nulevende jordmenneskehed findes hundrede procents "hanvæsener" og hundrede procents "hunvæsener". Sådanne væsener er forlængst uddøde. En sådan væsenstilstand vil derfor nu kun være at betragte som historie for jordmennesket, er i virkeligheden kun en beretning om dets urtilstand. Men er det ikke netop denne aftagende udformning af specielle "hanvæsener" og specielle "hunvæsener", der afstedkommer den meget ejendommelige mentale udfoldelse, der i dag udgør jordmenneskehedens fremtræden på kloden? – Er denne fremtræden ikke netop en tiltagende udtværing af det "specielle han- og hunvæsen"? – Hvor er den moderne, modne mand, der udelukkende kun er et "handy", en slags tyr, hingst eller orne, hvilket i denne forbindelse vil sige: et væsen, der ikke har nogen som helst interessesfære udover besiddelse af væsener af modsat køn? – Og hvor er den moderne, modne kvinde, der udelukkende kun kan have samme interessesfære og således på denne måde kun er et "hundy", en ko, hoppe eller griseso? – Ja, det er ikke for at sige noget nedsættende om den interessesfære, der udløser sig i begæret efter besiddelsen af det modsatte køns individer, tværtimod, denne interessesfære er i sit princip overordentlig guddommelig og udgør jo den foreløbige betingelse for arternes beståen. Når vi her har brugt sådanne drastiske sammenligninger, er det kun for derigennem bedre at kunne vise, hvor højt det moderne menneske i virkeligheden allerede nu står over den mentalitet, der udelukkende er "dyrets". Hvad er det, der skaber den store kunstner og kunstnerinde eller alt, hvad der hos væsenet udmunder i den geniale udfoldelse, lader væsenet fremtræde som geni? – Og hvad er det, der i alle andre jordmennesker skaber trangten efter at blive det samme? – Tror man, det i særlig grad er den side ved livet, hvor man udelukkende finder tilfredsstillelse i at avle børn? – Er det ikke netop dette "noget", som mennesket således besidder frem for dyret, interessesfæren udenfor det ægteskabelige, der*

betingelser dets fremtræden som jordmenneske? – Er denne interessesfære ikke udtryk for en hel ny slags begær, begær der må siges at henhøre under en helt anden form for hunger end den, der udtrykker sig i det “enpolede” væsens begær efter at eje et væsen af modsat køn? – Hvem nærer ikke beundring for store kunstneriske frembringelser eller skabelser? – Hvem beundrer ikke sådanne skabelsers ophav? – Og er der således ikke på denne måde en hel masse andre foreteelser, der i meget stor udstrækning vækker jordmenneskets beundring uden på nogen som helst måde at være udtryk for eller repræsentation af vedkommende væsens bevidste tilbedelse af et modsat køn? –

To slags kærlighed, 52. kapitel

De begyndende dobbeltpolede mennesker

Med hensyn til de begyndende dobbeltpolede mennesker er de naturligvis endnu meget ufærdige. De befinder sig så at sige i deres første spæde dobbeltpolede tilstand. Da de endnu er en slags fostre, repræsenterer de ikke den store fuldkommenhed og skønhed, som de senere vil komme til at repræsentere som færdige mennesker i “Guds billede efter hans lignelse”. Mange bærer præg af den vanskelige og pinefulde tilstand, de på grund af almenhedens uforstand og den heraf følgende store antipati og forfølgelse udsættes for. Denne forfølgelse er ikke blot den politi- og retsforfølgning, der i værste tilfælde forekommer, men det er også i høj grad den foragt, antipati og bagtalelse, som de dobbeltpolede mennesker bliver udsat for fra uvidende medmenneskers side. At denne forfølgelse ikke er gået sporeløst hen over disse væsener, er ganske naturligt. Vi ser da også nogle af disse som forkuede og meget unaturligt generte væsener. Vi ser andre dobbeltpolede væsener, hvor poludviklingen er kommet helt ud af balance. Vi ser derfor mænd, der er blevet alt for overdimensioneret feminine. Og vi bliver vidne til kvinder, der er alt for overdimensioneret maskuline. Vi ser andre, der er havnet i fejlagtige seksuelle baner, perversiteter, pyromani og kleptomani og lignende skader i deres polsystem. Der foreligger endnu flere abnorme typer, men her må vi henvise til vore hovedværker “*Livets Bog*” og “*Det Evige Verdensbillede*”. Her skal vi blot lige antyde, at de dobbeltpolede væsener, på grund af disse abnorme tilstande og ligeledes på grund af den større eller mindre sympati eller kærlighed, de udviser over for deres eget køn, som vi før har bemærket, slet ingen forståelse finder hos den store almenhed, hvis væsener endnu ikke er bevidst i dobbeltpoletheden og derfor ikke kan fatte eller forstå den som en normal foreteelse. På grund af de dobbeltpolede væseners ufærdige tilstand opfattes de af almenheden nærmest som pariaer under fællesbetegnelsen “homoseksuelle”. Vi vil derfor her gerne gøre opmærksom på, at det virkelig fremskredne dobbeltpolede væsen i renkultur besidder en overordentlig finfølelse og fremragende næstekærlighed. Dets dobbeltpolede natur er så fin og skolet, at den aldrig er til gene for nogen, ja er endog for udenforstående vanskelig at opdage. Nævnte væsen er naturligvis ugift, men der forekommer tilfælde, hvor et sådant væsen lever i dybt intimt venskab med et andet ligesindet dobbeltpolet væsen af samme køn. Som regel er de meget intellektuelle og undertiden genier af stor kunstnerisk begavelse, er ofte forbilleder for andre mennesker. Ydmyghed og beskedenhed er meget fremtrædende hos disse væsener. De er væsener, der ikke er langt fra det store indvielsesstadium eller “den store fødsel”, og de vil med den opnå permanent “kosmisk bevidsthed”, der er det samme som “kristusbevidsthed”. Efter denne indvielse er de blevet til det færdige “menneske i Guds billede efter hans lignelse”.

Det er igennem alkærlighedens udvikling, at menneskeheden skal frelses. Det vil derfor være tåbeligt og kultur- og livsødelæggende at forfølge, straffe, håne og ringeagte de væsener, der allerede har næstekærligheden som fremragende talent i væremåden. Det er en sabotage imod verdensgenløsningen og dens udøvere og dermed en sabotage af Guds skabelse af "mennesket i sit billede efter sin lignelse". Uden alkærlighedens talent i menneskenes væremåde vil julens fred og store velbehagelighed aldrig nogen sinde blive til kendsgerning for jordens menneskehed. Hele Kristi mission og tale om næstekærlighed, hele hans korsfæstelse, lidelse og død ville da ikke være til nogen som helst nytte. Ligeledes ville hans disciples og de mange første kristne menneskers martyrium være totalt spildt og dermed meningsløst. Hvad med de millioner af præsters alkærlighedsstimulerende forkyndelser fra alverdens kirker og templer igennem tusinder af år? Er det ikke stråler fra Guds ånd i skabelsen af "mennesket i hans billede efter hans lignelse"? Er det ikke en genklang af Guds evige røst i mørket: "Der vorde lys"?

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Martinus forklarer, at vi ikke længere er rendyrkede mænd og kvinder. Hvilke oplevelser har du selv af, hvordan normer omkring hvad der er mandligt og kvindeligt har ændret sig?
2. Hvad mener Martinus er selve grundlaget for opdelingen af de levende væsener i to køns kategorier?
3. Polforvandlingen påvirker os alle, og det kan være vanskeligt at forstå, hvad der sker i ens eget indre. Hvordan kan man forstå et individs ønske om at skifte køn fra et åndsvidenskabeligt perspektiv?
4. Reflekter over de vanskeligheder, som en uklar kønsidentitet kan medføre?
5. Ifølge Martinus er de såkaldte "begyndende dobbeltpolede mennesker" blevet udsat for antipati og forfølgelse. Hvordan kan åndelig videnskab bidrage til øget tolerance og forståelse af mennesker med forskellige oplevelser på det seksuelle område

Torsdag:

"Mandefald – Hulemanden og stærke kvinder" (episode 2 i serien) – om krisen i mænds rolle.

Præsentation: Dansk tale og dansk tekst, 34 minutter. Filmen er et uddrag af afsnit 2 i en serie, der vedrører mænds situation i det moderne samfund. Vi følger en række danske mænds hverdag og deling af deres tanker og erfaringer. De involverede spørgsmål er: hvordan påvirkes mænd af ensomhed og separationer? Hvilke redskaber har mænd til at tackle følelsesmæssige vanskeligheder?

Tekster fra Det Tredie Testamente:

Ægteskabet og alkærligheden, stk. 41. 22–24 Artikelsamling 1

Ægteskabets kredsløb stk. 8–9, Kosmos nr. 6/2005

Unaturlig træthed, 9. kapitel, i småbog Reinkarnationsprincippet

Mentale sygdomme 2 – Åndelige hudsygdomme, stk. 3–5, Kosmos nr. 5/2011

Livets mentale vintersolhverv, stk. 45.10, Artikelsamling 1

Ægteskabet og alkærligheden, stk. 41. 22-24

41.22 Menneskeheden og verdenskulturskiftet

Når to verdensepoker overskygger hinanden, den ene som degenererende og i forfald og den anden som en begyndende ny tiltagende livsopfattelse og væremåde, er det ikke så mærkeligt, at der hersker stor forvirring blandt menneskene. Menneskene forstår ikke, hvad det er, de er vidne til. De ser, at moralske opfattelser, der før betragtedes som urokkelige livsfundamenter, fundamenter for kultur og retmæssig leve- eller væremåde, nu opfattes som ligegyldige og ignoreres. Disse moralske opfattelser eller religiøse idealer passede engang for den endnu meget ringe begavelse og kulturevne, menneskene i længst forsvunden tid kun var i besiddelse af. Var den moralske forkyndelse givet i en højere form, var den absolut ikke blevet forstået. Men menneskene bliver ikke ved med at stå på det samme trin. De udvikler sig netop fra primitivitet til intellektualitet, fra inhumanisme til humanisme, fra brutalitet til kærlighed. Da menneskene var på det inhumane og brutale stadium og ikke havde talent for andet, kunne det ikke nytte noget at give dem kærlighedsideal. Det var ikke det, de var modne for eller hungrede efter. Alt efter som udviklingen skrider frem, bliver menneskene mere og mere modtagelige for højere kultur, humanisme og moral. Og menneskeheden bliver da videreført ved de nye moralforskrifter. Og nu er menneskeheden netop inde i den første spæde begyndelse til en sådan ny verdenskultur med dens åndsvidenskabelige syn på Guddommen og det evige verdensbillede.

Den ny verdenskultur er endnu kun lige i sin allerførste spæde morgendæmring. Overordentlig mange mennesker, især blandt ungdommen, er allerede modne for modtagelsen af nævnte verdenskultur, men de kender den ikke og har endnu ikke adgang til den. De er derfor tvivlrådige og ved ikke, hvor de skal henvende sig for at få hjælp i denne deres situation. De ved kun, at den overleverede kirkelige religion passer ikke mere for dem. Og den giver slet ikke oplysninger om den organiske forvandling af manden og kvinden, som i særlig grad allerede er nået frem til synlighed midt i virvaret af kulturskiftet.

41.23 Bibelens påbud til to verdensepoker

Det er "Evas død", der i særlig grad gør sig gældende. Evas død er det samme som evavæsenernes eller de enpoledede væseners forvandling til dobbeltpoledede væsener. Dette vil igen sige mandens og kvindens forvandling fra "dyr" til "menneske". Vi ser, hvorledes det feminine område vokser i manden, og det maskuline område vokser i kvinden. Med denne forvandling begyndte allerede menneskelige tendenser at udvikle sig i det fremskredne abevæsen. Men den menneskelige begavelse, som denne polforvandling afføder i væsener, har hidtil kun i særlig grad affødt menneskelige evner såsom intelligens og uintellektuel følelse. Det er denne situation, der har bevirket menneskenes meget fremtrædende udvikling på det materialistiske, videnskabelige område. Polforvandlingen har hidtil ikke i ret høj grad berørt ægteskabs- eller parringsprincippet hos menneskene. Men således er det ikke mere. Alt efter som lidelserne afføder alkærlighedsevnen i mennesket, begynder denne evne også at gøre sig gældende i menneskets mentalitet og daglige væremåde. Og vi har altså her den virkelige og absolutte alkærlighed, der er analog med Guds kærlighed. Den er absolut uselvisk. Den søger ikke sit eget. Ved den giver væsenet gerne sit liv for at redde andres liv. At den er det store mål for Guds skabelse af mennesket, kommer til syne i livslovens udtryk: Du skal elske Gud over alle ting og din næste som dig selv (Matt. 22,37). Denne lov eller dette påbud ville jo være ganske ligegyldigt, hvis ikke der i mennesket udviklede sig netop denne guddommelige evne. Den viser også, at menneskene skal udvikle sig til en anden

livsepoke end ægteskabsepoken, en epoke i hvilken man ikke tager til ægte. Lyder der ikke netop et helt andet påbud til mennesker i ægteskabsepoken? – Hedder det ikke netop her: Derfor skal en mand forlade fader og moder og holde sig til sin hustru, og de skulle være ét kød? – Og hedder det ikke til kvinden, at manden er “kvindens hoved”. Betyder det ikke netop, at hun er eller skal være ét med ham? – Hvis hun uden for ægteskabet elsker en anden mand, som hun elsker sig selv, bedriver hun hor og er dermed en utro kvinde. Er det ikke ligeså med manden? – Hvis han uden for ægteskabet elsker en anden mand eller kvinde, ligesom han elsker sig selv, bedriver han også hor og er utro mod den, med hvem han skulle være ét kød. Vi ser således her, at Bibelen udtrykker en vejledning til to livsepoker. I den ene er det ægteskabskærligheden, der er det højeste påbud. I den anden er det alkærligheden, der er det højeste påbud. Og det er netop udtrykt som den kærlighed, der gør væsenet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Menneskene befinder sig således nu imellem to store verdensepoker, en døende, og en der er ved at fødes.

41.24 De ulykkelige ægteskabers zone

I nogle mennesker er den gamle verdensepokes idealer og forskrifter endnu meget stærke og livskraftige. Det er altså mennesker, der er stærkt enpoledede. For dem er ægteskabet endnu en urørlig helligdom og det højeste lys. Men det kniber for sådan indstillede væsener at finde en partner med samme endnu uudlevede ægteskabsindstilling. For der er allerede mange væsener, i hvem ægteskabet ikke mere er det eneste saliggørende. Men de kan godt blive forelskede. Og under en sådan forelskelse ser de absolut ikke hinandens virkelige sjælelige standard. Da er de begge to så seksuelt opladet, at de kun ser og oplever hinanden under parringsakten som gensidige rene, ufejlbarlige engle. At de her næsten ikke hurtigt nok kan blive gift og få samliv er ganske naturligt. Men når de så i nogen tid har haft hinanden seksuelt og en vis mættelse gør sig gældende, og det seksuelle lys blegner, og de dermed får hinanden virkeligt at se, som de er, da bliver dette syn i mange tilfælde en meget stor skuffelse. Det viser sig undertiden, at den ene part i det indgåede ægteskab er meget, meget ægteskabeligt indstillet, medens den anden part har udlevet ægteskabet næsten til lede. Da er ægteskabet ulykkeligt og ender som regel med skilsmisse. Og de prøver igen og igen at indgå nye ægteskaber, men med samme resultat. Vi ser så mange genvordigheder i ægteskaberne, så mange skilsmisser og så megen ægteskabelig utroskab, at vi har kaldt denne sfære for “de ulykkelige ægteskabers zone”. Det er meget svært for en virkelig ægteskabeligt indstillet person at få en ægtemage, der ægteskabeligt set er på den samme bølgelængde som denne, når forelskelsen er forbi. Væsenet, der er vokset fra ægteskabet, har også svært ved at tage ægteskabsmoralen og de hermed følgende forpligtelser højtideligt, hvis det trods sin tilstand gifter sig. Mange ægtefæller svigter deres ægtefælle og eventuelle børn.

Der er også væsener, der næsten helt har mistet ægteskabstalentet. De lever derfor i ugift stand. Der kan naturligvis være undtagelser, væsener der er ugifte af andre grunde, men dette er ikke almengældende. Med ægteskabets degeneration opstår der mange afsporinger med hensyn til den seksuelle dyrkelse. Seksuelle perversiteter af mange slags flourer i stor udstrækning. At kvindelig og mandlig prostitution også flourer under uhæmmet seksualisme er naturligvis også givet. Narkotika og andre åndsnedbrydende gifte får også lettere indpas i mennesker, der ikke mere er forankret i et lykkeligt ægteskab eller i en virkelig bærende, religiøs opfattelse eller moral, men mentalt set sejler rundt på må og få i dønningerne af en verdenskulturs undergang, og hvor en ny verdenskulturs kosmiske solopgang endnu kun er i sit første spæde morgengry. Krigens natsorte skygger hyller endnu jorden i mørke.

Ægteskabets kredsløb

8. Ægteskabet harmonerer ikke med næstekærlighedsloven

Ægteskabet er ikke baseret på udelukkende at skulle skabe lys for væsenerne. Igennem den enpolede tilstand er der sket det, at disse væsener i virkeligheden slet ikke kan opfylde loven for livet, de kan ikke elske deres næste som sig selv, de har ingen kærlighed endnu, men de har denne kunstige sympati, som deres organiske struktur kan frembringe. Forelskelse er ganske vist meget effektiv over for dens objekt, men det er ikke kærlighed, den eksisterer meget på betingelse af, at det bliver en genelskelse. Den gælder ikke væsener af samme køn, disse væsener kan ikke elske hverandre, så der kan ikke blive fuldkomne væsener i dyreriget. Livsbetingelsen for at kunne blive lykkelig og fuldkommen som menneske er dette, at man kan elske sin næste som sig selv. Men når der skal komme en tilstand, hvor væsenerne kan elske sin næste som sig selv, kan den ikke harmonere med ægteskabet. Der må opstå en konflikt imellem de to epoker. I dyrets ægteskab er sympatien beregnet på væsener af modsat køn. Eget køn tolereres kun der, hvor det er en livsbetingelse for dem at fremtræde i flok, men ellers er der i dyreriget ikke megen sympati imellem hanvæsener indbyrdes og hunvæsener indbyrdes. Sympatien kommer til udløsning mellem væsener af modsat køn, og anden sympati er der ikke ud over en meget latent kærlighed, der udløses til afkommet. Nogen virkelig kærlighed er der ikke, fordi denne forelskelse er baseret på egoisme. Når væsenerne kan være så flinke og søde og rare imod hinanden under forelskelsen, er det for at få det samme tilbage og for at få en lyst tilfredsstillet, og hvorved de kommer til at opleve den høje lyskontrast til den tilværelse, de lever i.

9. Polforvandlingen i væsenet

Men det kan ikke evigt blive ved med at være sådan. Menneskene er nu så langt fremme i udviklingen, at de har evne til at se tilbage på, hvad der i virkeligheden er sket, og hvad der sker i dag. De ligner dyrene meget, de har den samme hankønstilstand og hunkønstilstand, og væsenerne føder også afkom på lignende måde som dyrene. Det vil altså sige, at det vi kalder mennesker, ikke er blevet til virkelige mennesker endnu. De er nok blevet til væsener, der har fået en krop, en organisme, der er begyndelsen til en virkelig menneskelig organisme, men de er ikke blevet til virkelige mennesker endnu. I et stort område bliver de forelskede, de lever under den samme forplantningstilstand, det samme ægteskabelige forhold som dyrene. Men hvordan er det gået til, at væsenerne er blevet sådan? Hvordan kan det være, at de er kommet bort fra den tilstand, som dyrene er i, og ikke mere kan have det så rart i deres ægteskab og parringstilstand som dyrene? Det kommer af, at på et vist stadium i udviklingen sker der igen en proces, som ganske vist ikke, så vidt jeg ved, er omtalt i bibelen, det var jo ikke aktuelt den gang. Der skete nemlig det, at Eva, som blev skabt, skulle dø igen, når vi tager det billedligt. På et vist stadium i væsenernes udvikling sker der det, at dette princip, denne enpoledet bliver afbrudt. Det sker ved, at den pol, der er latent i væsenet, begynder at vokse frem, begynder at gøre sig gældende, og i hankønsvæsenerne er det den feminine pol. I dag har mændene mere eller mindre feminine, og kvinderne mere eller mindre maskuline tilstande. Det er denne polforvandling, der bevirker, at kvinderne bliver selverhvervende; kvinder kan blive præster, bestyrere af virksomheder, blive direktører; de går mere og mere over til at kunne udføre de samme ting som manden, og manden går over til at blive mere i den feminine retning. De ser, at der således sker en forvandling med principperne i mennesket. Det er også blevet symboliseret som Kristusbarnets fødsel. Det der fødes i mennesket, det der begynder at ske ved denne polforvandling er, at de menneskelige egenskaber begynder at gøre sig gældende i dyret.

Unaturlig træthed, 9. kapitel

Selvtyranniets virkninger

Martyrium og glæde kan lige så lidt forenes som olie og vand. Og hertil kommer så vreden og bitterheden imod det andet menneske, der hele tiden holder det i en oppositions-spekulationstilstand. Men vrede og bitterhed kan ligeledes umuligt forenes med normal livsglæde. Og da den absolutte sundheds vedligeholdelse både i sjæl og legeme umuligt kan befordres på anden måde end netop ved normal livsglæde, ser vi her, hvorledes et sådant menneske nu i virkeligheden om end ubevidst tyranniserer sig selv ved at holde vredes- og martyriumstanker ved lige. Da alle tanker er en strålekraft, der ikke blot gennemstrømmer og ledes gennem hjernen, men også gennemstrømmer atom- eller mikrostrukturen både i blodet, muskulaturen og nerverne, bliver det ikke lige meget, hvilke tankearter der således går gennem organismens mikroliv og organer. Da glædestanker udgør den normale livskraft i den animalske organismestruktur, bliver denne livskraft altså beskadiget i samme grad, som mennesket er fyldt med vredes-, depressions- og martyriumstanker. Og når livskraften er beskadiget, vil det igen betyde, at den ikke har tilstrækkelig kapacitet til at befordre den normale livsfunktion, der udelukkende skal give sig udslag i en permanent livsglæde. Og dette, at man ikke har kræfter til at befordre den normale, daglige livsfunktion, kan kun fornemmes som "træthed". Træthed er udelukkende symptom på livskraftmangel. Årsagen til menneskenes unaturlige træthed er således, at det ikke mere er et fortidsmenneske i renkultur. Dets udvikling igennem tiderne har ført med sig, at det ikke kan tåle at leve efter fortids- eller vildmenneskets uskrevne love, der udelukkende koncentrerer sig i magtmoralens: "Øje for øje og tand for tand". Dets nerver kan simpelt hen ikke blive ved med at tåle at gennemstrømmes af den dyriske mentalitet, der også kan udtrykkes i begrebet "enhver er sig selv nærmest". Dertil er det blevet for meget "menneske". Men ikke desto mindre er det således i dag, at tusinder og atter tusinder af mennesker i en vældig grad i deres daglige tankefunktion befordrer vredes- og depressionstanker samlet i en martyriumsfornemmelse, der holder al livsglæde og dermed den normale livskraft borte både fra sjæl og legeme. Og vi er her ved alle sygdommes og mørke skæbners inderste årsag.

Mentale sygdomme 2 – Åndelige hudsygdomme, stk. 3-5

3. Sygdommes årsag

Alle de mange lidelser, der forekommer i det daglige liv, fortæller os, at menneskene endnu ikke er blevet herre over skabelsen af det behagelige. Deres daglige liv er mislykket på mange felter. Alle de tusinder, der ligger på hospitalerne med syge og elendige fysiske organismer, viser os, at de har sider i deres fysiske og psykiske væremåde, hvor de ikke har magtet at skabe den totale behagelighed eller det normale velvære, som livets oplevelse i sig selv er og skal være, der hvor den udløses af de væsener, der er blevet livets herre. De er blevet syge, fordi de kom ind i situationer, de ikke forstod, og fordi de ikke vidste, at disse kunne blive årsag til de lidelser, de nu ligger under for.

Nu må man ikke tro, at fordi man i dag er rask og rørig, betyder det, at man er disse syge mennesker ganske overlegen. Det behøver ikke at være tilfældet. Årsagen kan godt ligge i, at man endnu slet ikke har været udsat for de særlige situationer som dem, der har bevirket sygdommen hos de syge. Og når en dag sygdommen

eventuelt kommer til en selv, skal det nok vise sig, om man da er i stand til at handle anderledes i den pågældende farlige situation, end de mennesker gjorde, som i dag er ommet ilta f sygdommen. Selvfølgelig kan der også være tilfælde, hvor man netop i denne situation er blevet livets herre, men hvor der så alligevel kan være hundreder af andre farlige situationer, hvor man er prisgivet, og i hvilke man handler ganske i tåge eller blinde.

4. Mentale sygdomme er på samme måde som fysiske sygdomme

Den tid, det jordiske menneske lever i nu, er netop en epoke i undervisning og erfaringsdannelse i sygdomsfeltet. Den fysiske organisme og den igennem denne virkende psykiske organisme er det redskab, i kraft af hvilket man skal blive i stand til at opleve og til at dygtiggøre sig til at blive det totalt fuldkomne menneske. Derfor vil vor oplevelse af livet så at sige stå og falde med denne organismes sundhed og velvære. Vi ved allerede, at den skal have næring. Den skal have mad og drikke. Den skal have frisk luft, og den skal holdes ren. Den skal have træning. Det, der ikke trænes eller bruges af denne organisme, visner og degenererer, det være sig lige så godt i den psykiske del som i den fysiske del. Får organismen ikke føde, dør den, og hvis den får forkert føde, kan den også dø. Det gælder i virkeligheden kun den fysiske del af organismen. Men den psykiske del af organismen er i virkeligheden de samme love og principper underkastet. Den skal også have "mad og drikke", pasning og pleje, renlighed og træning. Her dør også evner og anlæg i de felter, mennesket forsømmer eller ikke bruger. I den psykiske del af organismen kan man også ommet il at lide af sult eller mangel på næring. Her kan man også blive syg på grund af indtagelse af forkert føde. Og her er menneskene i virkeligheden endnu meget længere tilbage eller langt mindre udviklet end i den rent fysiske ernæring og hygiejne. Derfor findes der endnu flere mentale sygdomme, end der findes fysiske sygdomme.

5. Når væsenet indordner sig under flokkens vaner og tilbøjeligheder

Denne psykiske sygdomstilstand kan blive så omfattende i et væsen, at det så at sige er mentalt dødt. Det kan hverken ræsonnere eller tænke logisk og kan derved ikke tilegne sig viden, men fremtræder således på det materielle plan som et åndssvagt væsen. Denne sygdom eller død er i virkeligheden et igennem flere liv gradvist begået åndeligt selvmord. Dette selvmord udgør virkningen af mange mentale sygdomme tilsammen, der efterhånden har undermineret individets sjælelige tilstand. Men i det følgende vil vi kun se på nogle enkelte af de skavanker, der i forbindelse med andre skavanker kan føre individet ud i denne rædsel. Det begynder tilsyneladende ganske uskyldigt. Sygdommene eller de ufuldkommenheder, der er begyndelsen til den åndelige svækkelse, er en vanetilstand, ja kan undertiden ligefrem være mode hos hele flokken i et menneskesamfund. I vore dage er det sådan, at den store part af menneskene ligger under for de samme mentale svagheder. De spiser den samme sygdomsbefordrende mentale føde, de har de samme sygdomsbefordrende vaner og tilbøjeligheder. Derfor er det ofte således, at det menneske, der virkelig lever på den fuldkomne normale måde og derved afviger fra flertallet, af dette flertal vil blive opfattet som en særling, som et abnormt væsen. Og det er i mange tilfælde skrækken for denne flokkens mening, der afholder mindre viljestærke individer fra at handle rigtigt. De vil nødig udsættes for at blive opfattet som lidt til en side. Men alene denne mentale indstilling er en åndelig svaghed. Men en svaghed er en sygdom. For det menneske, der er bevidst i, at det handler forkert, men kun af skræk for flokkens dom alligevel handler forkert, er denne svaghed mere farlig, end den er for det menneske, som endnu ikke aner, at det handler forkert, men netop tror, at det handler rigtigt, fordi hele flokken handler således.

Livets mentale vintersolhverv, stk. 45.10

45.10 Med Gud gennem livets mørke

Men selv om mørket således i virkeligheden er et led i alkærlighedsprocessen, kosmisk set, ved hvilket væsenet bliver ophøjet fra livet i mørket til livet i lyset, er mørkets plan alligevel i stor udstrækning et helvede, altså hjemstedet for kulminerende lidelser af alle slags. Dette plan udgør den materielle fysiske verden. Det er her væsenerne må opleve fejlmanifestationernes virkninger som realistiske oplevelser i deres mentalitet og organisme. Væsenerne kommer derved i værste tilfælde til at vånde sig i mange slags lidelser, dybe sorger og bekymringer, alt sammen virkninger af deres egne forudgående fejlmanifestationer og mangel på alkærlighed over for deres næste i deres nuværende eller tidligere liv. Et sådant væsen kan midt i sine lidelser og bekymringer føle sig meget ensom og forladt af alle, være på selvmordets rand. – Men intet væsen er forladt af Gud. Gud er med væsenet i selv det dybeste mørke. Intet væsen kan nogen sinde komme uden for Gud. Men ligesom det lille spæde barn i vuggen ikke rigtig sanser sine forældre, således sanser menneskene på visse ufærdige udviklingsstadier heller ikke Guds tilstedeværelse. Men ligesom det lille barn normalt har sine beskyttende forældre omkring sig, således har nævnte mennesker også omkring sig faste beskyttende væsener. Men disse er af åndelig natur og derfor ikke fysisk synlige. Det er disse åndelige væsener, der udgør Guds redskaber til at høre menneskenes bøn til Gud. Disse væsener danner tilsammen ligesom et organ i jordklodens psyke. Igennem dette organ bliver hver eneste bøn, hvert eneste angstskrig fra de levende væsener i jordens organisme hørt. Men det betyder ikke, at alle bønner bliver opfyldt. Hvis man beder om syndsforladelse, altså om tilgivelse af en fejlmanifestation, man har begået imod et andet væsen, kan denne bøn ikke blive opfyldt, uden at man har angret eller fortrudt den i en sådan grad, at man umuligt kan begå denne fejlmanifestation igen. Og da er den allerede forladt. “Synder” eller fejlmanifestationer, man har begået, men som man kommer til at angre eller fortryde i den førnævnte grad, inden man har fået karmaen for den, afføder ingen karma. Karmaen er kun til for at vænne væsenerne af med at skabe onde handlinger. Men i situationer som den her nævnte, hvor væsenet allerede inden det har fået karmaen for den, er kommet frem til ikke mere at kunne nænne at gøre en sådan ond handling eller fejlmanifestation, er karmaen jo blevet totalt overflødig og kan ikke komme til udløsning. Vi ser således her, at der i virkeligheden forekommer et syndsforladelsesprincip. Det betinger, at væsenerne ikke kommer til at opleve virkningerne af alt det mørke, som de har udløst mod deres næste. Og således bliver væsenerne fri af virkningerne af deres onde eller mørke fejlmanifestationer over for deres næste, eftersom de i kraft af deres alkærlighedsudvikling ikke mere kan udløse årsagerne til disse. Selv om livets største organiske, mentale forbindelsesprincip mellem Gud og det levende væsen, hvilket vil sige bedeprincippet, ikke er beregnet på, at menneskene ved dette princip eller former for bøn skal kunne tilegnes de virkelige syndernes forladelse, er dette princip dog på mange andre områder kulminerende velsignelse. Menneskene kan bede om at få hjælp til at overvinde og frigøre sig fra at manifestere onde handlinger, det kan bede om hjælp og støtte og kraft til at kunne modtage sin lidelseskarma, uden at almenbefindendet synker ned til melankoli, frygt, sorg og livslede eller selvmordstanker. Væsenet kan ved bønnen få kraft til at tage selv en korsfæstelse, – var det ikke det, Kristus viste menneskeheden eksemplet på med sin bøn i Getsemane Have? – Mennesket kan få stor hjælp i kraft af sin bøn til Gud. Dette gælder i alle situationer, hvor det teoretisk kan forstå livet uden at have

oplevet karmaen. Den onde karma opleves kun der, hvor ingen som helst anden påvirkning kan ændre væsenets fejlagtige livssyn, indstilling og væremåde.

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvordan påvirkes vi af at være i forskellige stadier i det, som Martinus kalder "de ulykkelige ægteskabers zone"?
2. Reflekter over, hvordan mænds og kvinders oplevelser kan variere med hensyn til virkningerne af polforvandlingen.
3. Reflekter over, hvad ufrivillig ensomhed kan betyde for en person, der søger kontakt med en livspartner.
4. Hvordan påvirkes vi af kulturens forventninger til, hvordan vi lever og er?
5. Flere af mændene i filmen har forskellige sundhedsmæssige problemer på forskellige måder. Hvad er ifølge Martinus årsag til sygdom?
6. Kosmisk set overlades vi aldrig til os selv. Der er altid hjælp at få. Hvad betyder det ifølge Martinus?

Fredag:

Vegetarisme i coronatider.

Præsentation: Engelsk tale og dansk tekst, 24 minutter.

I begyndelsen af coronapandemien spredte man meget frygt og angst blandt befolkningen i de berørte regioner. Folk hamstrede mad, hygiejneartikler og ansigtsmasker. De levede i karantæne og arbejdede hjemmefra. Verdensøkonomien er blevet ramt af et kraftigt fald med stor arbejdsløshed og social uro som et resultat. Nationalisme og isolationisme stiger igen, og der er stadig intet gennemtænkt internationalt samarbejde for at tackle de negative konsekvenser af coronapandemien. Men der er også positive ændringer. Flere og flere mennesker skifter til vegetarisk eller vegansk kost, og mange internationale virksomheder tilbyder plantebaserede alternativer. Nogle lande har forbudt eller vil forbyde salg af vilde dyr. Luften i de store byer er blevet renere på grund af reduceret kørsel i bil og fly, hvilket reducerer udslippet af CO₂.

Tekster fra Det Tredje Testamente:

Det Evige Verdensbillede, bog 2, symbol 25.5–9,

Det Evige Verdensbillede, bog 4, symbol 38.7–8

Det Evige Verdensbillede, bog 2, 26.1–2, 26.5–8

Den ideelle føde, 23. kapitel, 25–26

Det Evige Verdensbillede, bog 2, symbol 25

5. Menneskenes kødspisning eller nydelse af animalsk føde er en overtrædelse af det femte bud

Menneskene lever i den overtro, at det er en livsbetingelse for dem at skulle nyde animalsk føde. I deres totale kosmiske uvidenhed aner de ikke, at dette deres drab på dyrene er en overtrædelse af det femte bud: "Du skal ikke ihjelslå". Da det absolut ikke er en livsbetingelse for mennesket at skulle spise animalsk føde, men at dette som nævnt absolut er en overtrædelse af det femte bud eller denne kosmiske lov, får menneskene mørk karma for mord på dyrene, ligeså godt som de

får mørk karma for mord på mennesker. Det gigantiske dyredrab, jordmenneskeheden beforder på grund af sin ernæring, viser, at den ikke har nogen virkelig effektiv kærlighedsfølelse overfor dyrene. Menneskene nænner i høj grad at dræbe dem, fordi de elsker at nyde dyrenes fysiske organismedele, samtidigt med, at de, som før nævnt, tror, at den animalske føde er en livsbetingelse. Med en sådan endnu sovende eller kosmisk bevidstløshed overfor dyrene kan det jordiske menneske umuligt blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

6. Karmagengældelsen på grund af menneskenes dræbende forhold til dyrene

Denne menneskenes endnu døde eller sovende kosmiske bevidsthedsside skal vækkes til live. Og dette kan ikke ske ved blot at prædike vegetarisk kosternæring for de mennesker, der i højeste grad nænner at dræbe dyrene. Det sker derimod automatisk igennem karmalovens skæbnebuer, der lader væsenerne komme til at opleve virkningerne af de drab og lidelser, de har påført dyrene. Karmalovens skæbnebuer gælder ligeså godt for menneskenes væremåde overfor dyrene, som den gælder for menneskenes væremåde overfor menneskene. Her er ingen forskel. Det femte bud eller den kosmiske lov siger: "Du skal ikke ihjelslå" (2 Mos. 20,13.). Da karmaloven bevirker, at virkningerne af det onde eller gode, man gør imod sin næste, kommer tilbage og danner tilsvarende karma for en selv, vil det således i virkeligheden sige, at det, man gør imod sin næste, gør man imod sig selv. Hvis det ikke var således, ville intet som helst væsen nogen sinde kunne blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Det ses derfor tydeligt her, at den kødædende menneskehed alene på grund af dette dens dræbende forhold til dyrene uundgåeligt vil møde en dommedag eller et ragnarok, hvor virkningerne af nævnte forhold til dyrene vil komme til udløsning og gengældelse overfor samme menneskehed.

7. To slags karma for animalsk ernæring

Denne karma har to slags skæbnebuer. Den har korte og lange. De korte skæbnebuer beforder den usundhed og de sygdomme, der kan opstå ved den animalske ernæring. De lange skæbnebuer udgør de, der er gengældelse for selve den lidelses-, drabs- og døds-karma, menneskene har påført dyrene. Disse skæbnebuer kan strække sig over flere fysiske jordliv, inden de kommer til udløsning. Denne udløsning kommer som regel til manifestation sammen med skæbnebuerne for menneskenes andre lidelser og dødbringende væremåde overfor næsten. Det er disse koncentrerede karmaudløsninger, vi kender som krige eller krigstilstande med alle deres uhyggelige helvedesmaskiner og dødsapparater. Så længe menneskeheden slagter og æder dyr, vil den umuligt kunne blive færdig med oplevelsen af lidelserne, dommedag eller ragnarok. Krigens dødsfakkel vil da blive ved med at flamme over jordens menneskehed.

8. Karmastrukturens fordeling af lykkelige og ulykkelige jordliv for menneskeheden såvel som for det enkelte menneske

Da denne menneskehedens døds- og lidelseskarma er virkninger af dens dyredrab og anden mørk væremåde, som således bliver koncentreret til en samlet udløsning, er det ikke så mærkeligt, at den i høj grad bliver til en oplevelse af helvede eller ragnarok. Men netop fordi mange livs karma således bliver sammentrængt til kun at udløses med mellemrum, får væsenerne derved lejlighed til at opleve liv, hvor deres mørke karma næsten er standset op, og de derfor kan føle disse liv som lykkelige og i særdeleshed, da de giver plads for væsenets lyse karma eller gode skæbne. Hvis væsenerne derimod skulle have deres mørke ernæringskarma efter hvert animalsk måltid, ville de permanent være plaget af den og derfor tilsvarende permanent føle sig ulykkelig.

9. Den samlede jordmenneskeheds skæbne*

Da vi allerede tidligere har berørt karma og skæbnebuer og deres virkninger, skal vi her blot komme ind på selve den samlede jordmenneskeheds skæbne. Denne består som nævnt af alle jordens enkelte menneskers skæbne tilsammen. I hvert af disse enkelte ufærdige mennesker eksisterer jo de dyriske anlæg og de menneskelige anlæg. Igennem disse samlede menneskelige anlæg får jordmenneskeheden altså tilsvarende menneskelig karma, hvilket vil sige: lys skæbne. Igennem sine dyriske anlæg får menneskeheden tilsvarende dyrisk karma, hvilket vil sige: mørk skæbne. Vi skal nu gå over til at forklare jordmenneskehedens skæbnebuer nærmere.

Det Evige Verdensbillede, bog 4, symbol 38.7-8

7. Menneskenes dyredrab og "kannibalisme"

Hvordan skal menneskene da komme til klarhed over den rette ernæringsmåde? – Ja, her må vi henvise til "nydelsen af kundskabens træ". Var denne nydelse ikke for, at væsenet skulle lære at kende forskel på godt og ondt? – Da menneskets daglige væremåde netop er det samme som nydelsen af kundskabens træ, må denne nydelse skabe en løsning. Bringer denne nydelse ikke netop hver dag sit ophav erfaringer for, hvad der er godt, og hvad der er ondt i dets væremåde? – Og er det ikke netop det gigantiske område af sygdomme og legemlige afsporinger fra den normalt, totale sundhed, der viser, at der er noget i menneskenes væremåde, der ikke er godt? – Hvordan skulle sygdommene ellers kunne fremkomme? – Er mennesket ikke her blevet advaret i en overordentlig stor grad. Hedder det ikke som før nævnt: "Du skal ikke ihjelslå"? – Der står absolut ikke noget om, at mennesket godt må dræbe dyr, og at det femte bud kun gælder forbud mod at dræbe mennesker. Og da det absolut ikke er en livsbetingelse for mennesket at skulle leve af animalsk føde, kommer det således her tydeligt til syne, at det er stridende imod menneskets livslov at dræbe og myrde, flænse og flå dyriske væsener for at kunne æde eller nyde deres kød og blod. Hvordan kan menneskene vente at få en total sygdomsfri eller en i sundhed kulminerende, strålende organisme, når de i den grad uden livsbetingelse ødelægger andre levende væseners organismer og dermed dræber disse væseners glæde ved livets oplevelse? – Men det er ikke alene mere eller mindre smertefulde og dødelige sygdomme, mennesker her påfører sig i kraft af karmaloven, der bevirker, at hvad de gør imod deres næste danner skabelsen af deres egen skæbne.

Med menneskenes animalske kostnydelse påføres dyrene en for dem overraskende pludselig død. Denne død, der således af menneskene bliver påført dyrene, er ikke drab eller mord, der har sin årsag i at skulle være en hævn eller straffegengældelse, således som menneskenes mord eller drab på mennesker som regel er tilfældet. Menneskenes drab på dyrene er således ikke i nogen som helst grad en hævnakt. Ja, det hænder endog at dyrene undertiden ligefrem kan være forkælede af deres ejere. Men disse ejere er ofre for den kollektive overtro eller blindhed, at det ikke er nogen synd eller overtrædelse af den højeste moral at dræbe dyrene. De mener, at disse er kun til for at skulle dræbes for at kunne tjene menneskene til føde. Og derved føler de nævnte ejere af dyrene ikke nogen som helst samvittighedsnag eller anger over denne deres handlemåde. Og så myrder eller slagter de videre og videre og får dermed en tilsvarende større og større karmaophobning, der før eller senere kommer til en katastrofal udløsning i væsenets daglige liv.

Hvordan bliver nu den karma, mennesket får ved at dræbe dyr? – Det er en karma, der svarer nøjagtigt til den overraskende pludselige død, som det har påført dyrene ved at slagte eller dræbe dem eller ved dets medvirken hertil. Denne død, der således bliver påført dyrene, er som nævnt ikke baseret på nogen som helst form for had eller hævnakter. Den er ganske blottet for hadefulde og mørke tanker. Det er en

sådan form for død, der bliver en gengældelse af dyredrab. En sådan form for død opstår under begrebet "ulykkestilfælde". Når et menneske bliver dræbt ved en bilulykke, betyder det ikke, at det er en karma, fordi det selv har dræbt et menneske med sin bilkørsel. Det er derimod en udløsning af den ubeskyttede "karma-aura" fra dets dyredrab, der her gør sig gældende. Og mennesket får her en overraskende pludselig død analog med den død, som dyrene får ved deres slagting. Alle ulykkestilfælde med drab til følge svarer således til den død, man påfører dyrene ved slagting, ved jagt, fiskeri og ved andre metoder. Men menneskene ved her ikke, hvad det er, de gør. Og selv om det bliver fortalt dem, kan de som regel endnu ikke opfatte denne karmaoplysning som sandhed. De vil betragte en sådan karmaoplysning som den rene fantasi eller usandhed. Og derfor kan man absolut ikke med rette bebrejde disse væsener denne deres uvidenhed. Man kan ikke bebrejde den blinde, at han ikke kan se. Men karmaen ændrer uundgåeligt væsenet. Ved den tilbagevendende karma i form af ulykkestilfælde og lidelser ændrer det menneskenes følelsestilstand, og der opstår en ny evne, der bevirker, at man efterhånden ikke kan nænne at gøre andre levende væsener fortræd. Og dette bevirker så, at man naturligvis ikke mere kan slagte eller dræbe dyr. Og er det ikke netop således i mange tilfælde, at hvis mennesket selv skulle slagte de dyr, det spiser, så blev det vegetar, eftersom det således ikke selv kunne slagte eller dræbe dyrene.

8. Menneskenes mentalitets- og kostændring fra animalsk til vegetabilsk føde
Denne menneskehedens overvældende nydelse af animalsk føde er således en daglig forøgelse af dens ulykkes- og drabskarma. Men denne karma i forbindelse med den øvrige karma, menneskene påfører sig med deres ukærlige forhold til næsten, det være sig i form af egoisme, intolerance, had og hævn, mord og drab vil således som allerede tidligere påpeget, ændre menneskenes mentalitet i kraft af den humane evne, der herved begynder at udvikle sig i menneskene. En vis gruppe mennesker er allerede begyndt at afstå fra den animalske føde. Nogle af sundhedsmæssige grunde. De er altså blevet vegetarer af hensyn til dem selv. Det er ikke af medlidenhed med dyrene. Andre er blevet vegetarer af humane grunde. De kan ikke nænne, at dyrene skal dræbes. Disse sidste væsener må man altså regne for at være de virkelige af næstekærlighed befordrede pionerer for afskaffelsen af denne menneskehedens blodige, nedsablende og "kannibalske" væremåde overfor dyrene.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, 26.1-2, 26.5-8

1. Hvad der har bragt menneskeheden frem til det begyndende næstekærlighedsstadium

Vi er nu kommet så langt frem i vor analyse af menneskehedens udvikling, at vi kan gå over til at forklare det guddommelige slutfacit, som er Guds mål med menneskehedens fysiske tilværelse. Menneskene har i et ocean af tid, årtusind efter årtusind, sukket og stønnet over det lidelsens mørke, som de med deres meget primitive og selviske eller mere eller mindre dyriske væremåde har affødt for dem selv. Vi ved, at de befinder sig på en meget lang udviklingsstige lige fra abemennesket og frem til nutidens højt materielt udviklede kulturmenneske, rent bortset fra den udvikling, de har haft forud igennem passagen af mineral-, plante- og dyreriget. For at kunne opleve den totalt fuldkomne oplevelse af livet kræves det, at man kan opfylde de love, på hvilke den totalt fuldkomne livsoplevelse er baseret. Vi ved nu, hvorfor mørket eller lidelserne eksisterer, og at de kun er virkninger af fejlagtig omgang med det liv, vi er omgivet af; det være sig både naturen, dyrene og menneskene. Og at det er oplevelsen af et ocean af lidelser i hele denne lange

udviklingsepokes mange fysiske jordliv, der har bevirket den viden, den begavelse, den væremåde, den næstekærlighed, menneskene kan præstere i dag.

2. Hvorfor det ikke er så mærkeligt, at jordens menneskehed er indhyllet i krigens og lidelsens sfære

Mange af jordens mennesker af i dag er ikke engang nået frem til kærlighedstalentets "A-stadium", hvilket vil sige dets teoretiske begynderstadium, og endnu færre til dets "B-stadium", hvilket vil sige: talentets begyndende praktisering, og næsten slet ingen på samme talents "C-stadium", hvilket vil sige: det stadium, i hvilket talentets praktisering er blevet en vane og dermed mere eller mindre til automatfunktion eller evne.

Hvis der findes væsener på dette sidste stadium, er de inkarneret fra en højere verden og er således gæster på jorden. En sådan ophøjet fuldkommen gæst har vi f.eks. i Kristus. Hans rige var jo ikke af denne verden. (Joh. 18,36). Med en endnu så ringe kærlighedsudvikling på jorden er det ikke så mærkeligt, at dens kontinenter og have er indhyllet i krigens, ulykkens og lidelsens atmosfære, der atter og atter bringer helvede eller ragnarok til udløsning og får dødsrædslen til at gå hen over jorden.

5. Karmastrukturens fordeling af den lyse og mørke karmaoplevelse

At der kan hengå store mellemrum, ja flere fysiske jordliv, uden at væsenet bliver ramt af mørk karma, skyldes udelukkende den guddommelige struktur, karmaen er underlagt, der, som vi før har berørt, bevirker karmaens opsummering til udløsning sammen med andre menneskers lignende karma. Denne kollektive udløsning af opsummeret mørk karma kommer til udløsning i form af krige og verdenskrige, og ved naturkatastrofer, sygdom og ulykker.

Idet karmaen undertiden for flere liv således i det store og hele bliver koncentreret frem til udløsning i et enkelt liv eller andre korte tidspunkter, bliver der også plads for væsenet til at kunne opleve relativt lyse eller lykkelige liv ind imellem, alt efter det gode væsenet har manifesteret overfor sin næste.

6. Menneskenes kollektive karmaoplevelse

Jordmenneskeheden består således af menneskegrupper, der bliver prædestineret til fælles karmaudløsning. Menneskenes fysiske liv må derfor være hjemsogt af disse kollektive karmaudløsninger, der som før nævnt, sker ved krige, naturkatastrofer, sygdom og ulykker af enhver art. Og da en meget stor del af menneskeheden endnu ikke engang er på næstekærlighedens A-stadium, er den altså i tilsvarende grad i færd med at udløse et ocean af manifestationer, der vil skabe tilsvarende mørk karmaudløsning i fremtiden i de hårde ragnarok, der endnu vil hjemsoge jordmenneskeheden. Hvordan skal denne store del af menneskeheden ellers komme ind på næstekærlighedens A-stadium og få udviklet denne guddommelige egenskab?

7. Menneskeriget i Guds billede begynder at komme til syne i det fjerne

Men midt i dette menneskehedens kulminerende mørkes udløsninger af ragnarok er der dog det store lyspunkt, at disse mørkeudløsninger udgør, kosmisk set, et mentalt renselsesbad, der hæver mennesket op over dyrerigets eller det dræbende princip domæne. Og hertil kommer yderligere, at denne udvikling går så hurtigt nu, at det virkelige, færdige eller fuldkomne menneskerige i Guds billede efter hans lignelse allerede kan begynde at ses i det fjerne. Og dette opdukkende vidunderlige syn: det fuldkomne menneskerige, er i virkeligheden det samme som "Guds rige" eller "himmeriges rige". Dette guddommelige riges strålende lys begynder nu at stige op over mørkets og lidelsernes sfære og vil fra vor tid og fremover i form af åndsvidenskab og kosmiske analyser inspirere menneskehedens bevidsthed til

næstekærlighed. Og vi skal her gå over til at vise dette kommende næstekærlighedsrige på det jordiske, fysiske tilværelsesplan.

8. De mennesker, der kommer til at skabe det fuldkomne menneskerige på jorden

Det fuldkomne menneskerige er naturligvis befriet for alle de manifestationer, der er et resultat af uvidenhed eller mental ufærdig tilstand, såsom: misundelse, skinsyge, havepsyke, intolerance, had eller hævntanker, hovmod og ringeagt for andre mennesker, vrede og bitterhed og andre mørkefrembringende tankearter i væremåden. Det er jo disse fremtrædende ragnaroks- eller helvedestankers fjernelse fra menneskenes daglige væremåde, samtidigt med næstekærlighedens tiltagende vækst, der skaber det nævnte lysets rige. Og som før nævnt, eksisterer der allerede en stor gruppe mennesker, der er langt fremme i deres udrensning af de dyriske anlæg i deres bevidsthed og væremåde. Det er denne gruppes tilvækst af de mennesker, der efterhånden kommer igennem deres mørke karma og derfor i nye inkarnationer er blevet fredens og næstekærlighedens bærere, der i verdensgenløsningens mønster skal skabe det fuldkomne menneskerige på jorden.

Den ideelle føde, 23. kapitel, 25–26

23. KAPITEL

Hvorfor den vegetariske føde er sundere næring end den animalske

I henhold til ovennævnte vil man i den ny verdenskultur mere og mere komme ind på spørgsmålet: *Den ideelle føde*. Da alt, hvad vi således nødvendigvis må komme i berøring med af stoffer eller materie, er levende, og vi ved vort samarbejde med disse stoffer kan påføre disse livsenheder lidelse og smerte eller naturlig udvikling og lykke på samme måde, som vi ved vort samarbejde med de ellers anerkendte og fysiske synlige, levende væsener eller medvæsener kan påføre disse lidelse eller lykke, skal jeg her påpege de stoffer, hvis livsenheder får naturlig udvikling som næring i den menneskelige organisme, og dem, hvis livsenheder får en unaturlig udvikling ved samme proces.

Som jeg allerede tidligere har nævnt, udgør den vegetariske føde en vibrationstilstand, der af naturen er tilpasset den menneskelige organismes egenvibration, medens den animalske føde med undtagelse af mælk udgør en vibrationstilstand, der i udviklingen er for nær inde på den menneskelige egenvibration. Dette vil igen sige det samme som, at der mellem den vegetariske fødes livsenheder og den livsenhed, som udgøres af det samlede menneskelige væsen eller individ er en tilpas afstand i udviklingen. Derved bliver det samme individs egenvibration den vegetariske vibrationstilstand tilstrækkelig overlegen. Der bliver således ikke nogen særlig for den menneskelige organisme unaturlig modstand at overvinde ved omdannelsen af de retmæssige vegetariske produkter til næring. Ganske anderledes forholder det sig med den animalske føde, hvis livsenheder jo befinder sig længere fremme på udviklingsstigen og altså kommer det menneskelige væsens identitet som livsenhed nærmere. Som følge heraf repræsenterer denne føde eller disse stoffer en tilsvarende kraftigere eller grovere vibrationstilstand end de vegetariske ernæringsmidler. Da den menneskelige organisme i følge sin udvikling er nået så langt frem, at den er tilpasset eller afstemt efter den vegetariske vibrationstilstand, kommer en vibrationstilstand, der er grovere eller forholdsvis stærkere end denne, således til at udgøre en modstand for den menneskelige organisme. Samme organisme er jo i virkeligheden vokset fra rovdyrets trin og har ikke en organisme, der som dette væsens er bygget op til udløsning af en så stærk vibrationstilstand, at den animalske føde ikke er en unaturlig modstand. Men lad mig i samme forbindelse bemærke, at selv om den

animalske føde passer for rovdyret, forhindrer dette dog ikke, at livsenhederne i samme føde oplever drab og lemlæstelse ved optagelse som næring i nævnte dyrs organisme. Men det er jo netop også denne omstændighed, der udgør en af de store faktorer, der gør rovdyrets zone til et lavere tilværelsesplan, til en ufuldkommen oplevelse af livet. Og i samme grad som mennesket repræsenterer samme trin, er dette jo også udtryk for ufuldkommenhed.

For menneskets vedkommende er den animalske føde altså for modstandsdygtig. Dette bevirker så igen, at mennesket for at fordøje nævnte føde må udløse et kraftoverskud, som det i virkeligheden grundet på sin udvikling hverken sjæleligt eller legemligt mere er i stand til uden på bekostning af sundheden eller den for dets udviklingsstrin normale tilværelse. Og det er reaktionen af frembringelsen af dette evindelige kraftoverskud, denne permanente overbelastning af organismen, der som tidligere nævnt ligger til grund for alle organiske sygdomme. Ganske vist er mennesket endnu ikke så langt fremskredent, at det kan indtage en sådan vegetarisk ernæring, at det gennem denne helt kan garanteres sygdomsuimodtagelighed, *men den vegetariske føde vil, selv i sin groveste form, dog nedsætte sygdomsprocenten ganske betydeligt og give et anderledes kraftfuldt, sundt og legemligt velvære end den animalske, og vil således være en af de uundgåelige hovedfaktorer i vejen mod en skønnere, renere og klarere oplevelse af livet. Den er det uundværlige adgangskort til en forklaret tilværelse.*

25. KAPITEL

En midlertidig fuldkommen føde for det sande gudemenneske

Udviklingens mål er altså som nævnt dette at føre menneskene bort fra en sådan primitiv tilværelse, hvor en meget stor procentdel af deres fordøjelse er en forrådnelsesproces, og hvor organismen må udvinde de for dens opretholdelse nødvendige levende livsenheder af fordærvede eller opløste lig. Det er ikke meningen, at organismen skal blive ved med at være en losseplads for alle kilder til organiske sygdomme. Udviklingen vil således føre menneskene hen til en tilstand, hvor deres organismer omskabes til at kunne optage ernæringslivsenhederne direkte fra naturen, hvilket altså vil sige, til kun at indtage sådanne "B-livsenheder", der ikke er indkapslede i stoffer, der først skal fordærves eller opløses, for at deres frigørelse kan finde sted, livsenheder der af naturen er frigjorte og kun venter på deres optagelse som næring i en organisme, for at deres videre udvikling normalt kan befordres.

Findes der da sådanne livsenheder? – Ja, jeg har allerede før begyndt at påpege den vegetariske ernæringskilde som vejen hen imod ovennævnte tilstand. Indenfor den vegetariske ernæringskilde findes der netop sådanne livsenheder, der kun er meget let eller tyndt indkapslede, og hvis frigørelse derfor ikke er afhængig af nogen væsentlig forudgående stoffers forrådnelses- eller opløsningsproces. Sådanne livsenheder er til stede i mange forskellige slags spiseligt "*frugtkød*". Ved frugtkød må her forstås det "kød", der sidder omkring kernen. Dette "kød" består for de spiselige frugters vedkommende næsten udelukkende af livsenheder, der overgår direkte i organismen, og for hvilke det altså er en naturlig udvikling at blive optaget som næring i denne. Da der således her ikke behøves nogen særlig forudgående energiudløsning til drab, ingen forudgående forrådnelsesproces, og da organismen herved i tilsvarende grad også bliver fritaget for at være skarnbøtte for alskens unyttige ligrester, bliver den nødvendigvis finere og sundere. Den højeste føde her på jorden er således det rene frugtkød, men naturligvis kun af absolut fuldmodne spiselige frugter. I umoden frugt er livsenhederne endnu ufærdige til optagelse i organismen som næring. Til frugter, som i nutiden vil være at udtrykke som sand menneskeføde, hører æbler, pærer, blommer, vindruer, bananer, meloner, spiselige bær og mange andre frugter, der har kød omkring kernen. Da livsenhederne i disse frugter næsten udelukkende er "B-livsenheder", der som nævnt tilgår organismen

direkte, og derfor ikke behøver nogen forudgående drabsproces, vil kogning af disse være absolut hensigtsløs og unyttig, ja ligefrem skadelig, idet man herved forringer livsenhedernes sundhedstilstand. *De nævnte frugter udgør altså den absolut fuldkomne og virkelig sande "råkost". De hører ind under tilværelsens mest ophøjede "retter", idet de som modsætning til alle andre former for ernæringskilder ikke er baseret på udløsningen af det dræbende princip, men fremstillet af livets højeste "madekspert": naturen selv, efter de mest fuldkomne kemiske love. Det er livets egen servering af "dagligt brød" for de væsener, der skal opfylde kærlighedens store bud eller for det jordiske menneske, når det engang "født på ny af vand og ånd" udtrykker det sande gudemenneske.*

26. KAPITEL

Nutiden og fremtiden

Da fuldmønt frugtkød således udgør den vordende absolut *rigtige menneskeføde*, eller den føde, der vil forhindre alle ernærings sygdomme og gøre den menneskelige organismes vibrationstilstand af en sådan natur, at den uhindret kan vibrere i kontakt med "den hellige ånd", hvilket vil sige, at organismens hjerne og nervesystem uhindret kan vibrere i de højeste og fineste tankematerialer og individet derved bliver beriget med den højeste visdom, vil udviklingen efterhånden føre al den energi, menneskene nu udøver overfor den animalske ernæring, over på den vegetariske. Dette vil igen bevirke, at man i den kommende verdensorden i stedet for nutidens store slagteri- og kvægopdrætningsvirksomheder vil finde mægtige virksomheder, der har til opgave at fremme planternes forædling og udvikling af spiseligt frugtkød. Dette vil igen bevirke, at man efterhånden vil få udviklet frugter af ligefrem fantastiske dimensioner i forhold til nutidens kendte arter. Udviklingen vil altså føre med sig, at nutidens store landbrug vil blive til havebrug. De bølgede kornmarker vil blive til blomstrende frugthaver.

Da der ved denne ernæringsmåde ikke vil behøves nær så megen jord som ved den nuværende, vil den overskydende del blive omdannet til store folkeparker. Fra herlige lunde med store plæner, springvand, blomsterrabatter, kanaler, buede broer, opstillede kunstværker, pavilloner m.m. vil man se tilbage til fortidens barbari. Man vil med forfærdelse læse om menneskenes ligæderi, om hvorledes menneskenes kærlighed til dyrene i stor stil kun var en kannibals kærlighed til kød. På pragtfulde museer vil store økser, dolke, slagteknive, jagtgeværer, fiskekroge og andre mordinstrumenter til fremtidens mennesker tale sit tavse sprog om svunden primitiv mentalitet. Gennem historiske værker vil man fra en sygdomsfri tilværelse med gysen læse om nutidens syge menneskehed, dens tuberkulose, kræft, nyrelidelser, galdesten, forkalkning, hjertefejl, fordøjelsesbesværigheder, nervøsitet osv. og i sandhed få bekræftet Jesu ord, at hans rige ikke var af denne verden.

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvilke langtidsvirkninger på folks kost- og sundhedsvaner tror du, vi kan forvente i kølvandet på coronapandemien?
2. Reflekter over Martinus' beskrivelse af karma princippet med hensyn til drab på dyr, hvordan det kan udtrykkes, og hvilken rolle dette kosmiske princip spiller i at ændre vores mentalitet.
3. Ifølge Martinus går vores udvikling fra kødædende til vegetarisme. Hvad gør kød i dag til en direkte uegnet ernæring for mennesker?
4. Kan coronapandemien også på længere sigt bidrage til større hensyntagen til miljøet og pleje af kloden?

5. Hvilke nye sociale strukturer skal bygges for at skabe et mere humant økonomisk system end det nuværende verdenskapitalistiske system?
6. Hvordan har coronapandemien påvirket dig og din hverdag?

Arbejdsgruppen for Verden aktuelt 2020:
Sören Grind, Lars Pallerius og Micael Söderberg